

Curierul ADVENTIST

Străjerule,
cât mai este din **noapte?**

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
**Puterea de a trăi
dincolo de logică**
Gabriel Dincă
- 4 Devoțional
**Străjerule, cât mai este
din noapte?**
Aron Moldovan
- 7 Misiune
Marea însărcinare
Pavel Memete
- 10 Stil de viață
**Voi sunteți sarea
pământului**
John Graz
- 13 Teologie
**Suferința face parte
din viață**
Nathan Brown
- 16 27 noiembrie –
Ziua isprăvniciei
**Bogăția, binecuvântare
sau blestem?**
Otto Stănoiu
- 19 Reportaj
Trei zile la Stupini
Gabriel Vasilescu
- 21 Interviu
Uniți în misiune
Gabriel Dincă
- 22 Sănătate
**O problemă cu
„Greutate”**
Szentágotai T. Loránt
- 24 Pagina pastorului
Eu și casa mea...
Ionel Unteșu
- 25 Răspunsuri la întrebări
biblice
Aleși pentru mântuire
Angel Manuel Rodriguez
- 26 Pagina Diasporei
Români în Australia
Adrian Bocăneanu
- 28 Pagina copiilor
Cântecul Rainei
Bonnie Walker
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Fără lucru
Adrian Bocăneanu

În aceste zile, în care graba și viteza excesivă sunt din ce în ce mai evidente, în care săptămâna trece iute și anul pare să se fi scurtat, în care oboseala acumulată își spune tot mai mult cuvântul, între-barea: „Când vine Domnul?” apare cu tot mai multă insis-tență în mințile noastre. Am auzit adesea cuvinte de felul acesta: „De-ar veni Domnul mai repede!”, „M-am săturat de o astfel de viață!”, „Cred că Domnul este aproape să vină” și m-am întrebat ce exprimă ele?

Articolul „Străjerule, cât mai este din noapte?”, din acest număr al revistei *Curierul Adventist*, ne oferă posibili-tatea de a găsi un răspuns la căutările noastre cu privire la revenirea Domnului Hristos. De asemenea, el ne poate ajuta să înțelegem că timpul care se va scurge până la acest eveniment nu ține de împli-nirea unui număr de zile sau de ani, ci de reproducerea deplină a caracterului Dom-nului Hristos în poporul Său și de încheierea vestirii Evan-gheliei în întreaga lume.

De aceea soluția Mântuito-rului pentru încheierea lucrării este o deplină consacrare față de Dumnezeu, manifestată în acceptarea autorității Sale, a trimiterii și a planului Său de salvare pentru cei pierduți.

Articolele „Marea însărci-nare” și „Voi sunteți sarea pământului” ne deschid o fereastră spre misiune, pentru a înțelege mai mult rolul și responsabilitatea noastră în această lume afectată tot mai mult de păcat. Sperăm ca și acest număr al revistei să vă aducă mai multă speranță și încredere în făgăduințele revenirii pe curând a Domnu-lui Isus.

Redacția

Puterea de a trăi dincolo de logică

Fiecare dintre noi avem multe întrebări cu privire la anumite evenimente din viața noastră, la care am dori să primim un răspuns din partea lui Dumnezeu. Avem atâtea de ce-uri pentru care nu avem o explicație. De ce m-am îmbolnăvit de ...? De ce a murit copilul meu într-un accident? De ce mama a murit de cancer? De ce Dumnezeu îngăduie să se întâmple atâtea lucruri rele pe pământ? De ce, de ce?

Faptul că dorim răspuns la multe întrebări cu privire la viața noastră nu înseamnă că nu avem credință în Dumnezeu, ci mai degrabă arată slăbiciunea umană și dorința noastră de a cunoaște și înțelege mai mult căile Domnului. Desigur, am dori ca la toate întrebările să avem un răspuns logic, dar oare ne-ar ajuta logica să trecem mai ușor prin astfel de experiențe decât încrederea neclintită în călăuzirea divină?

Când privim de-a lungul istoriei omenirii, descoperim că există multe lucruri care depășesc înțelegerea noastră. Nu este nici o logică atunci când un mare profet al lui Dumnezeu, asemenea lui Ioan Botezătorul, moare decapitat. Nu există nici un motiv întemeiat – după mintea omenească – atunci când Dumnezeu permite ca un Hitler să se nască și să ajungă să aibă puterea de a ucide peste 6 milioane de oameni. Și desigur, nu este nici o logică umană atunci când un misiionar merge să lucreze pentru salvarea altora și moare de o boală necruțătoare în timpul misiunii sale. De ce nu l-a protejat Dumnezeu pe servul Său?

Apar multe întrebări de felul acestea în mintea noastră, dar ce facem atunci când Dumnezeu nu lucrează după logica noastră?

Gândurile Lui nu sunt gândurile noastre

Deși multe evenimente din viață ni se par fără logică, nu trebuie să uităm că planurile lui Dumnezeu sunt înainte de crearea acestei lumi și ele depășesc cu mult priceperea noastră. Cu toată știința dobândită de noi până în prezent, trebuie să recunoaștem că există atâtea lucruri în universul creat de Dumnezeu, pe care nu le putem explica încă. „Apostolul Pavel exclamă uimit:

‘O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui’ (Romani 11,33)... Modul în care El se comportă cu noi, precum și motivele care-L determină la aceasta pot fi înțelese atât cât este necesar, ca să putem discerne mila și iubirea Sa nemărginită, unite cu puterea Lui nespus de mare. Din planurile Lui, noi putem înțelege atât cât este spre binele nostru să știm; dar dincolo de aceasta, noi trebuie să ne încredem totuși în brațul Celui Atotputernic și în inima Lui care este plină de iubire. Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului divinului său Autor, cuprinde taine care niciodată nu vor putea fi pe deplin înțelese de ființele mărginite.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, ed. 1999, pag. 98)

El cunoaște de la început sfârșitul

Atunci când Biblia ne descoperă un Dumnezeu plin de iubire, care cunoaște de la început sfârșitul (Is. 46,10), nu ne rămâne decât să acceptăm cu credință că ceea ce se întâmplă în viața noastră este spre binele nostru veșnic, chiar dacă depășește capacitatea noastră de înțelegere. „Dumnezeu nu-i conduce pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduși, dacă ar vedea de la început sfârșitul și dacă ar înțelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălțat la cer, nici Ilie, care a fost ridicat într-un car de foc, n-au fost mai mari sau mai onorați decât Ioan Botezătorul, care a pierit singur în închisoare.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 224)

Deși poate că avem multe întrebări fără răspuns acum, avem totuși făgăduința că Domnul ne va ajuta să înțelegem toate tainele din viața noastră și vom fi plini de recunoștință pentru toate acestea. „În viața viitoare, tainele care aici ne-au necăjit și dezamăgit ni se vor desluși. Vom vedea că rugăciunile noastre, aparent neascultate, și așteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari.” (Ellen White, *Divina Vindecare*, ed. 1997, pag. 457)

Gabriel Dincă

redactor-șef

Străjerule, cât mai este din noapte?

În urmă cu peste o jumătate de veac, la amvonul unei biserici de la țară, un pastor vorbea cu entuziasm despre fericita speranță a creștinului – revenirea în glorie a „Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2,13). Pe banca din față erau și câțiva copii. Adunarea asculta cu încântare în timp ce pastorul, cu o voce dulce și caldă, dar sigură, spunea cam așa:

„Iubiți frați și surori, ne aflăm foarte aproape de momentul fericit al întâlnirii cu scumpul nostru Mântuitor. Evenimentul este atât de aproape, încât acești copii – spunea acesta, arătând spre rândul din față – nu vor avea timp să se maturizeze; cei aflați în puterea bărbăției nu vor îmbătrâni, iar unii dintre cei în vârstă vor vedea cu ochii lor venirea Fiului omului, fără să guste moartea”. Pentru a-și întemeia biblic afirmația, a dat citire unor pasaje ca acestea: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua... Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi... Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui... De aceea și voi fiți gata, căci Fiului omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Rom. 13,12; Evrei 10,27; Apoc. 22,12; Mat. 24,44).

Pe același ton și cu aceeași căldură și entuziasm, pastorul și-a continuat predica punând în evidență nevoia de pregătire urgentă, pentru ca, în momentul glorios, să-L putem întâmpina pe Domnul nostru „fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3,14). Adunarea, inclusiv copiii din față, părea transportată în lumea de vis pe care și-o doreau cu toții.

Între copiii prezenți în sală era unul pe care-l cunosc foarte bine și care, după ce a ajuns la maturitate, a făcut studii teologice, s-a căsătorit, a devenit părinte și bunic, iar anul acesta împlinește 42 de ani de slujire în biserică pe care a iubit-o și o iubește. Acel personaj despre care scriu este chiar autorul acestor rânduri.

Astăzi, cugetând la trecut și la prezent și constatând cu amărăciune că revenirea glorioasă a Mântuitorului a depășit mult limitele previziunii pastorului pe care-l ascultam încântat, cu peste 50 de ani în urmă, mă întreb ca și vocea din Seir: „Cât mai este din noapte?” (Isaia 21,11). Este adevărat că, în timp ce umbla printre noi ca om, nici Isus nu știa exact când va reveni (vezi Mat 24,36). Și aceasta nu L-a împiedicat să-Și facă lucrarea în mod perfect; și nici pe noi n-ar trebui să ne împiedice. Dar oare n-ar trebui să căutăm o explicație în legătură cu aparenta întârziere a întoarcerii Mântuitorului?

Deja există unii care pretind că au găsit răspunsul în cartea lui Osea 6,2. Acolo citim: „El ne va da iarăși viață în două zile; a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea Lui”. După acești exegeți de excepție, aceasta ar însemna că, întrucât la Dumnezeu „o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3,8) și două mii de ani au trecut deja, ne-ar mai sta la dispoziție un mileniu pentru a ne trezi și a „trăi înaintea Lui”. Mă înfior când citez această opinie.

Este adevărat că Isus n-a dezvăluit adevărul cu privire la momentul revenirii Sale, dar a încurajat credința în iminența acesteia și a cerut urmașilor Săi să ia pildă de la înfrunzirea smochinului care vestește apropierea anotimpului cald și să privească la semnele revenirii Sale (Mat. 24,32–35).

Momentul actual, de incertitudine și derută, poate fi valorificat din plin de marele maestru în înșelarea oamenilor, „tatăl minciunii”. Profitând de faptul că mulți s-au înșelat în privința timpului revenirii și de faptul că evanghelizarea miliardelor de oameni care nu-L cunosc pe Isus Hristos ar putea dura încă mulți ani, „dumnezeul acestei lumi” caută să semene apatie, lipsă de entuziasm și dezinteres pentru vestirea revenirii. De la extrema de a cere credincioșilor să afirme că Isus va

Aron Moldovan

director,
Departamentul
Spirital Profetic,
Uniunea Română

reveni „în această generație” – formulă existentă în forma inițială a Manualului bisericii – se ajunge la extrema opusă, că timpul până la revenire ar putea să dureze secole și astfel biserica să-și piardă una dintre caracteristicile ei esențiale – să nu mai fie adventistă, pierzându-și identitatea. Deja mulți pastori au redus frecvența abordării temei revenirii, iar alții aproape au abandonat-o, trecând accentul pe activități de ordin social, filantropic, organizatoric etc. Acestea sunt importante, dar nu constituie scopul esențial pentru care biserica a fost întemeiată. Scopul bisericii este să ducă Evanghelia în toată lumea, să facă ucenici și să-i pregătească pentru arătarea în slavă a Celui care Și-a dat viața pentru răscumpărarea omenirii. Vestirea apropiatei reveniri constituie un stimulent puternic în vederea pregătirii pentru acest eveniment.

Ce este de făcut? Cum să vestești cu entuziasm că revenirea este aproape, fără să crezi lucrul acesta? Nu recomand nimănui să facă astfel! Mi se pare că nu există decât două căi raționale: ori recâștigarea încrederii în apropiata revenire, ori retragerea din activitatea de vestitori ai unei doctrine în care nu credem. A treia cale ar fi schimbarea identității bisericii și este cu totul inacceptabilă. Însă putem oare redobândi, în mod onest, încrederea în apropiata revenire și s-o vestim fără să fim duplicitari? Eu cred că da! Cum? Printr-o înțelegere corectă a doctrinei revenirii și printr-o predare fără rezerve pentru a fi călăuziți de Dumnezeu. Altfel, chiar dacă numărul nostru crește și unii slujitori ai bisericii lucrează din greu, mulți vor părăsi biserica, iar calitatea spirituală a celor rămași va fi slabă.

Deși s-a spus de multe ori, trebuie să accentuăm din nou că împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu a fost și este condiționată de atitudinea celor care le-au primit. Multe din promisiunile făcute de Dumnezeu poporului

Israel n-au fost și nu pot fi împlinite față de acest popor, nu pentru că El n-ar fi avut bunăvoință și putere, ci „din pricina necredinței lor” (vezi Evrei 3,12–19). Dumnezeu a încercat toate mijloacele pentru a-i trezi, dar, când acestea au fost epuizate, a declarat: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi...” (Mat. 21,43). „Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat. 23,37). Dacă ar fi cunoscut vremea când au fost cercetați prin Isus Hristos, istoria lor ar fi fost cu totul alta (vezi Luca 19,42). În probleme de mântuire și implicare în lucrare pentru alții, oamenii pot zădărnici „planul lui Dumnezeu pentru ei” (Luca 7,30).

Prin aceasta nu este anulată suveranitatea lui Dumnezeu. El a întocmit un plan în mod suveran. În același fel a hotărât să-și asocieze, la realizarea lui, pe cei care răspund chemării. Printr-un răspuns corect, creștinii pot grăbi „venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3,12), dar pot și s-o întârzie prin neglijență sau prin stabilirea altor priorități. Neascultarea, necredința și murmurarea israeliților a multiplicat de sute de ori timpul necesar pentru străbaterea pustiei (vezi Numeri 14,20–23.30–33).

Este adevărat că „planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere”, însă omul, asociatul Său, de obicei întârzie și se priește, provocând astfel mari daune cauzei Sale. Totuși, Dumnezeu nu poate fi surprins și, pentru orice situație, El are la îndemână soluții, fără să anuleze consecințele alegerilor noastre, dar conducând evenimentele în așa fel, încât câștigurile să fie mai mari decât pierderile produse de inconsecvența factorului uman.

Când citim în scrierile Noului Testament relatările privitoare la revenire, nu putem evita concluzia că scriitorii acestora aveau sentimentul că revenirea lui Isus putea să aibă loc în timpul primului secol creștin. Altfel, cum am putea interpreta cuvintele: „Noapte aproape a trecut, se

apropie ziua” (Rom. 13,12). „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10,37). „Noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți...” (1 Tes. 4,15). „Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă...” (1 Ioan 2,18). Cred că „foarte puțină vreme” nu însemna pentru apostolul Pavel aproximativ două mii de ani. Speranța revenirii apropiate a fost și este suspinul oricărui creștin care a trăit și trăiește pe pământ. Și aceasta a fost corectă. Doar viața așteptătorilor a lăsat mult de dorit și astfel evenimentul a fost mereu amânat.

Cred că de la înălțarea lui Isus la cer, El putea să revină în orice moment de răscruce al istoriei, dacă ar fi fost împlinite condițiile necesare pentru producerea acestui eveniment. De atunci și până astăzi, timpul revenirii este aproape. Însă această distanță scurtă de timp n-a fost parcursă în întregime nici până astăzi, fiindcă ea nu se măsoară în ani, ci în împlinirea unei misiuni. Timpul revenirii și condițiile necesare pentru producerea acestui eveniment ne sunt arătate în mod clar prin inspirație:

„Domnul Hristos dorește să reproducă chipul Său în inimile oamenilor; și El va face lucrul acesta în și prin aceia care cred în El. Ținta vieții de creștin este aducerea de roade – reproducerea caracterului Său în cel credincios, pentru ca apoi să poată fi reprodus și în alții...”

Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1980, p. 46, 47). Momentul coincide cu încheierea vestirii Evangheliei în lume: „ea să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24,14).

Așadar, „Cât mai este din noapte?” Răspuns: până la reproducerea deplină a caracterului

Domnului Hristos în poporul Său și încheierea evanghelizării lumii. Această țintă nu a fost atinsă nici în primul secol, nici în timpul Reformei, nici imediat după 1844, nici la sfârșitul secolului al 19-lea și nici până astăzi. De fiecare dată, fierul a fost încălzit până la temperatura de prelucrare, dar brațele lucrătorilor au slăbit înainte de terminarea lucrului și lucrarea a trebuit să fie luată de la capăt. Maestrul înșelăciunii a reușit de fiecare dată să producă diverșiuni, abătând atenția bisericii de la scopul suprem pentru care a fost adusă la existență. Astfel, unii și-au părăsit dragostea dintâi, alții au asimilat erori doctrinale și practici păgâne, alții au accentuat prea mult teoria adevărului în detrimentul dragostei și al vieții practice etc. Și mișcarea adventistă de ziua a șaptea a avut experiențele ei triste. De aceea suntem încă pe acest pământ întunecat.

În 1856, la o întâlnire cu un grup de frați și surori din Battle Creek, Ellen White a primit mesajul că unii dintre cei prezenți la întâlnire vor trăi până la venirea Domnului, iar alții vor muri sau vor avea parte de cele șapte plăgi. Cu timpul au murit toți, iar profeția ei, că unii vor rămâne în viață până la revenire, a rămas neîmplinită.

Pe măsură ce grupul celor în cauză se împuțina, Ellen White a fost chemată să dea explicații. Ca răspuns, ea a arătat că experiența bisericii rămășiței se aseamănă cu cea a poporului Israel căruia, în loc de câteva zile, i-au fost necesari 40 de ani pentru a ajunge în Canaan. Dacă ei ar fi înaintat în ritmul dorit de Dumnezeu, dacă ar fi permis Duhului Sfânt să-i formeze și astfel ei să poată încheia lucrarea de avertizare a lumii, Isus ar fi revenit cu decenii înainte de încheierea secolului al 19-lea.

Refuzul de a accepta ideea că revenirea lui Isus putea avea loc cu mult timp în urmă se bazează pe neînțelegerea diferenței dintre profețiile condiționate și profețiile apocaliptice și teama că astfel îl

facem pe Dumnezeu dependent de oameni, lezându-I suveranitatea. Dacă recunoaștem că profețiile condiționate descriu viitorul așa cum ar fi trebuit să fie și cum putea să fie în condițiile cooperării cu Dumnezeu din partea poporului Său, iar profețiile apocaliptice descriu viitorul așa cum avea să fie, incluzând toate condițiile în previziunea lui Dumnezeu, nu-și mai are rost obiecțiunea că, în cazul revenirii lui Isus înainte de 1844, nu s-ar fi împlinit profeția privitoare la cele 2300 de zile profetice sau la alte asemenea profeții. Profețiile apocaliptice (cum sunt cele mai multe din Daniel și Apocalipsa) sunt numai profeții despre care Dumnezeu știa că vor avea loc, și nu profeții condiționale. Dacă ele nu aveau să se împlinească, nu ar fi fost făcute.

Suveranitatea lui Dumnezeu nu este lezată de faptul că unele profeții condiționate nu s-au împlinit. El Însuși a hotărât să conlucreze cu factorul uman, inconsecvent și oscilant. Eșecul nu este al Lui, ci al omului. El a oferit omului șansa dezvoltării unui caracter nobil, dezvoltându-și astfel bunăvoința, dar și atitudinea omului.

Și acum o ultimă întrebare esențială, al cărei răspuns ar fi potrivit și la întrebarea din titlu: Cât timp ar fi necesar pentru pregătirea lumii pentru a doua venire? Cred că răspunsul îl găsim în experiența Domnului Isus. El a venit în lumea noastră, Și-a predat viața fără rezerve în mâinile Tatălui ceresc și, cu toate că era om ca și noi, dar fără păcat, Lui I s-a dat Duhul Sfânt fără măsură.

După numai trei ani și jumătate de activitate publică, lumea nu L-a mai putut tolera. Spiritul lumii și viața Lui erau în totală opoziție. Deși iudeii și conducătorii lor au recunoscut că „omul acesta face multe minuni” (Ioan 11,47), minuni pe care Satana nu le putea face, ei „au hotărât să-L omoare” (vers. 53). Se ajunsese la punctul culminant al toleranței: dacă nu-L omorâm pe El, gândeau ei, vom fi

distruși noi. Dacă nu-L eliminăm, considerau conducătorii, vom fi discreditați și eliminați noi. Așa că este de folos „să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul” (Ioan 11,50). La acest punct, decretul de moarte împotriva lui Isus a fost hotărât și, la vremea potrivită, aplicat.

Te întreb, cititorule, cât timp i-ar trebui lumii de astăzi să ajungă la aceeași hotărâre, dacă poporul lui Dumnezeu de astăzi ar reflecta pe deplin chipul lui Isus, dacă ar trăi adevărul, numai adevărul, tot adevărul și l-ar proclama cu aceeași putere ca Mântuitorul? Nu mă gândesc la toți cei 14 milioane de adventiști botezați. Mă gândesc la un număr mult mai mic, poate la 140 de mii, ceea ce înseamnă 1% din total, din orice neam, limbă sau popor, pentru ca să poată proclama mesajul final. Cât timp ar putea fi tolerați aceștia de către o lume îngâmfată, dedată plăcerilor și înrobă de bunuri materiale? Nu cred că ar fi nevoie de mai mult de trei ani și jumătate pentru ca o asemenea biserică, plină de Duhul Sfânt și de dragostea lui Isus Hristos, care și-ar fixa ca obiectiv esențial avertizarea lumii și chemarea ei la pocăință, să nu mai poată fi tolerată. Într-un asemenea caz, liderii religioși și politici s-ar coaliza, lumea s-ar împărți în două tabere, unii de partea lui Dumnezeu, ceilalți în opoziție, decretul de exterminare ar fi repede promulgat, ultimele evenimente s-ar precipita, iar venirea lui Isus Hristos în glorie ar avea loc.

„Străjerule, cât mai este din noapte?”

Timpul va mai dura până „când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său”. Până când fiecare ființă omenească va fi conștientizată cu privire la dragostea lui Dumnezeu și consecințele respingerii ei. Atunci va veni sfârșitul. Până atunci s-ar putea să fie „foarte puțină vreme”. Și așa va fi, dacă noi ne vom trezi.

MAREA ÎNSĂRCINARE

Soluția Mântuitorului pentru încheierea lucrării

Sunt aproape două mii de ani de când Domnul Hristos Și-a dat viața pentru noi, pecetluind printr-un sacrificiu incomensurabil legământul cel veșnic și împăcându-ne prin sângele Său. Hristos este sursa divină a adevărului și a luminii „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2,3). El este Izvorul nesecat, plin de Duhul Sfânt, Mângâietorul, refugiul sufletului necăjit, Stânca pe care să clădească, căminul în care să locuiască până va trece furtuna și orice luptă se va încheia prin biruință. În ciuda trecerii celor aproape două milenii, lumea încă mai trebuie să audă această veste bună, salvatoare, încă mai sunt de câștigat noi redute ale păgânismului, necredinței, secularismului și formalismului religios.

Aproape de mijlocul secolului al 19-lea, se părea că trăiam eferescența unui timp care putea fi asemănat cu perioada apostolică. Au trecut 160 de ani de când așteptarea celor neprihăniți se credea că nu este

decât bucurie, dar după ce li „s-a umplut pântecul de amărăciune” (Apoc. 10,10), înaintemergătorii noștri au înțeles că „trebuie să proorociți din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați” (Apoc. 10,11).

Atunci, la începutul primului mileniu creștin, erau o mână de ucenici în jurul Maestrului lor. Diferiți unii de alții în multe privințe, ei erau oameni impulsivi,

temperamentali, supărăcioși. Dar un lucru îi unea, poate pe toți: prejudecățile iudaice privitoare la împărăție. Au trecut trei ani și jumătate, participând zilnic la școala peripatetică a lui Isus și, la sfârșit, când să fie licențiați, rămân cu aceleași prejudecăți. Este cumva o dezamăgire? După orice standard de cultură sofisticată de atunci, dar și de acum, ucenicii ar putea fi considerați mai degrabă o adunătură de oameni de jos. Rămâi surprins cum de i-a putut folosi Isus. Aceste ajutoare ale Mântuitorului reprezentau o secțiune obișnuită

a societății din acele zile. Nu erau un grup de la care te-ai putea aștepta să câștige lumea pentru Hristos. Erau însă oameni sinceri, gata să-și recunoască lipsurile și care tânjeau după Dumnezeu și adevărurile Sale. Superficialitatea lumii religioase din jur nu le-a stins speranța în venirea lui Mesia. Erau sătui de ipocrizia cărturarilor și a fariseilor. Unii dintre ei s-au și alăturat lucrării lui Ioan Botezătorul. Doreau să întâlnească pe cineva care să-i conducă pe calea mântuirii. Acești oameni, flexibili în mâinile Domnului, puteau primi un chip nou. Isus poate folosi pe oricine dorește să fie folosit și acceptă să fie modelat de El.

Raportul activității acestor oameni este prezentat în scrisoarea apostolului Pavel adresată colosenilor: „Rămâneți și mai departe întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer” (Coloseni 1,23).

Pavel Memete

*președinte,
Conferința Banat*

Și nu trecuseră decât 30 de ani, de când se despărțiseră de Maestrul lor! Ce constatare uluitoare!

Care este secretul lucrării lor? În ce constă izbânda lor?

Ei s-au despărțit de Mântuitorul, acceptându-l fără nici o rezervă provocarea. Ultimele cuvinte ale lui Isus au constituit pentru ei steaua polară, după care s-au orientat, aflându-se în fiecare zi pe direcția stabilită de Învățătorul.

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului'” (Matei 28,16-20).

Este clar că Isus nu a lăsat lucrarea misionară la voia impresiilor sau a conveniențelor omenești. Porunca dată a fost doar intuită la începutul lucrării, dar, pe măsură ce umblau cu El, a fost clarificată în mintea lor, iar în final, le-a fost rostită în termeni deslușiți, și ei au înțeles-o.

De aceea aș dori să medităm asupra mesajului de trimitere în misiune, pe care Isus l-a adresat ucenicilor Săi din toate timpurile. Sunt patru aspecte pe care Mântuitorul le subliniază în Matei 28,18-21: **Acceptați-Mi autoritatea**, **acceptați trimiterea Mea**, **acceptați-Mi planul** de activitate și credeți în făgăduința pe care v-o dau.

Acceptați-Mi autoritatea

A-L urma pe Mântuitorul nu înseamnă numai o acceptare a promisiunilor mesianice, ci o acceptare a autorității Lui: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. El are autoritatea exclusivă. El este Capul. Trupul este biserica, iar ucenicul este un membru al trupului. Între cap, trunchi și membre este o sincronizare perfectă. Fiecare parte a corpului își realizează funcția, sub autoritatea capului. Altfel ne putem confrunta cu malformații spirituale periculoase. A fi ucenicul Lui înseamnă a l te dăruia în întregime, ca fiind singura Autoritate. El cere o slujire fără compromis: „Nimeni

nu poate sluji la doi stăpâni, căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6,24).

Atunci „s-a apropiat de El un cărturar și l-a zis: 'Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge'”. El avea să cadă la testul acceptării autorității Sale. „Isus i-a răspuns: 'Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde-și odihni capul'” (Matei 8,19-20). În același context: „Un altul care era dintre ucenici i-a zis: 'Doamne, dă-mi voie să mă duc mai întâi să îngrop pe tatăl meu'” (Matei 8,21). În gândirea iudaică aceasta însemna că avea ceva mai important de făcut decât să accepte chemarea lui Isus. „Vino după Mine”, i-a răspuns Isus, „și lasă morții să-și îngroape morții” (Matei 8,22). Pentru un ucenic, nimic nu trebuie să fie mai important decât acceptarea autorității lui Hristos în viață, consacrarea față de El. Motivația acestei atitudini este întotdeauna dragostea. „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14,15).

Acceptați trimiterea Mea

„Duceți-vă!” a zis Isus. Este atât de comod să stai, să consumi egoist din binecuvântările harului, să fii spectator. Este neplăcut să mergi. Firea pământescă ar dori să fie menajată. A accepta porunca Mântuitorului presupune un risc, este un act de curaj. Acest principiu a dorit Mântuitorul să ni-l transmită: „Când a văzut gloatele l s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi cari n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: 'Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui'” (Matei 9, 36-38).

Principiul secerișului este scris în activitatea oamenilor de pe pământ. Dumnezeu a conceput pământul în așa fel, încât să producă recoltă. Omul seamănă grâul în pământ, ploaia și razele soarelui vor face ca semințele să producă recoltă. Omul are responsabilitatea de a strânge recolta respectivă. Misiunea bisericii este foarte asemănătoare cu secerișul. Când holdele sunt coapte, lucrătorii trebuie trimiși de Duhul Sfânt pe ogoare pentru a aduna recolta. Se întâmplă ca, la vremea secerișului, să nu avem lucrători. Trebuie să fim gata să mergem oriunde holdele sunt coapte, să rămânem oriunde este de secerat. Trimiterea Mântuitorului nu se adresează numai unui grup select. El zice tuturor: „Duceți-vă!” „Fiecare creștin trebuie să fie un misionar” (Ellen White, *Timpul și Lucrarea*, pag.12). Locul lucrătorilor este în holda gata pentru seceriș. De multe ori, lucrătorii sunt atât de ocupați cu menținerea bisericilor deja existente, încât ignoră holdele coapte. Domnul dorește să învățăm și să acceptăm conceptul de seceriș al misiunii noastre. Oriunde este vremea secerișului, acolo trebuie să ne focalizăm resursele umane și financiare.

Acceptați-Mi planul de activitate

Planul strategic al Mântuitorului cuprinde trei aspecte: formarea de ucenici din oameni diferiți, identificarea publică cu Dumnezeirea trinitară și consolidarea credinței noilor convertiți.

„Faceți ucenici din toate neamurile!” Aceasta nu presupune convertirea întregii lumi, ci din oameni diferiți (neamuri, limbi, popoare), El dorește să facă ucenici. Acest termen marchează relația care există între Domnul Isus și cei care-L urmează îndeaproape. Cuvântul în sine (mathetas) înseamnă „unul învățat” sau „unul pregătit”. El poartă în sine ideea de relație. Isus Hristos este Învățătorul, iar toți aceia care se adună în jurul Învățătorului, ca să fie pregătiți de El pentru Marea Însărcinare, sunt ucenici. Formarea de ucenici a ocupat un loc foarte important în viața Domnului Isus, dorința Sa a fost ca și ucenicii să facă ucenici la rândul lor. Exemplul lui Isus ne învață că este

prioritar în lucrare să găsești și să instruiești oameni care să câștige oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu. Este nevoie de o demonstrație, de o mărturie vie, de cineva care să stea în față și să spună: „Vino după mine, eu cunosc Calea!”. Trebuie să lucrăm pentru acești oameni, să-i vizităm, să le câștigăm încrederea, să ne rugăm pentru ei. Planul Mântuitorului este destul de puțin aplicat astăzi. Ce rezultate am vedea, dacă am îndrăzni să-l facem real în bisericile noastre! Este mișcător exemplul Full Gospel Church din Coreea de Sud, care, la sfârșitul anului 1989, număra 600.000 de membri și era împărțită în 53.000 de grupuri care se adunau în case. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Ellen White îi scria Bisericii Rămășiței: „Dacă sunt mulți membri în comunitate, ei să fie organizați în grupe mici, pentru a lucra nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru necredincioși. Dacă într-un loc sunt numai doi sau trei care cunosc adevărul, ei să se organizeze ca o grupă de lucrători... Formarea de grupe mici, ca o bază a efortului creștin, mi-a fost prezentată de Cineva care nu poate greși” (Ellen White – *Mărturii*, vol. 7, pag. 25).

În porunca Mântuitorului: „Faceți ucenici!” întrezărim perspectiva celei mai promițătoare redesteptări spirituale.

La întrebarea: „Dacă ați fi pastor într-o biserică mare, dintr-un oraș important, care ar fi planul dumneavoastră de acțiune?”, Billy Graham a răspuns: „Cred că primul lucru pe care l-aș face ar fi să-mi adun pe lângă mine un grup de opt, zece sau doisprezece oameni cu care să mă întâlnesc câteva ore pe săptămână. Este drept că îi va costa timp și efort. Aș împărtăși cu ei tot ce am, timp de câțiva ani. Apoi, aș avea doisprezece evangheliști, care, la rândul lor, ar aduna fiecare alți opt, zece sau doisprezece, pe care să-i învețe. Știu vreo câteva biserici care fac acest lucru, revoluționând astfel biserica. Hristos este Cel care a dat modelul. El Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului Său cu cei doisprezece, și nu cu norodul.”

Identificarea publică cu Dumnezeu trinitară. Responsabilitatea trimișilor lui Hristos este să propovăduiască botezul și să-l pregătească pe păcătosul convertit să-l accepte ca o poruncă a Domnului. Aceasta presupune clar ca botezul să fie administrat la o vârstă matură. În cadrul botezului, credinciosul se identifică public cu Dumnezeu trinitară. Este o recunoaștere clară a filiațiunii; Dumnezeu este Tatăl, Isus Hristos este Domnul și Mântuitorul, Duhul Sfânt este prezența permanentă care lucrează în viață, care susține și conduce. La botez, Dumnezeu–Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt promit să se implice în mod direct în viața personală. Aceasta este o asigurare încurajatoare.

Consolidarea credinței. „Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”. Esența uceniciei constă în nevoia de a deveni asemenea Învățătorului și acest lucru se realizează prin predarea sistematică a Cuvântului și ascultarea de el. De aici începe procesul care înseamnă multiplicare. Ucenicii urmau să meargă în lume și să câștige oameni pentru Dumnezeu, oameni care la rândul lor să devină ceea ce ei înșiși au fost.

Aceasta este o reacție în lanț, care n-ar trebui să se oprească până la închiderea harului. Robert E. Coleman, în cartea sa *Planul de evanghelizare al Învățătorului*, pag. 84, spunea: „Nu este de ajuns să-i salvăm pe cei pierduți în păcate, deși acesta este un imperativ; și nici nu este de ajuns să avem prunci de curând născuți în Hristos, cu toate că și acest lucru este necesar. Ceea ce contează cu adevărat este perpetuarea finală a lucrării noastre, este credincioșia cu care cei aduși la Hristos de noi merg și, la rândul lor, îi formează pe cei câștigați de ei la statura de lideri, și nu numai de simpli adepți. Munca noastră nu ia sfârșit decât atunci când și-a asigurat o continuare în viața celor mântuiți prin Evanghelie. Prin urmare, proba oricărei lucrări de evanghelizare nu constă în ceea ce se poate vedea la un anumit moment, nici în ceea ce spun dările de seamă ale diverselor întâlniri, ci în modul în care lucrarea continuă în

generația următoare. La fel, criteriul după care o biserică ar trebui să-și aprecieze progresul nu constă în numărul membrilor noi înscrși în registru, nici în creșterea bugetului, ci în numărul celor care efectiv câștigă suflete, învățându-i pe cei convertiți să facă același lucru”.

Credeți în făgăduința pe care vi-o dau

Este cea mai mare asigurare pe care o poate primi cineva: „Eu sunt cu voi în toate zilele. Dacă acceptăm autoritatea și trimiterea Sa, dacă acționăm după strategia Sa, dacă Îl simțim aproape, vom vedea ce se va întâmpla, pentru că acolo unde este Isus întotdeauna se întâmplă ceva.”

Acum 2000 de ani, ucenicii Săi, urmând planul de evanghelizare al Învățătorului și având prezența divină din ziua Cincizecimii, au mers în lume și lumea a fost schimbată radical.

Când Cortez a debarcat la Vera Cruz, în 1515, pentru a începe dramatica cucerire a Mexicului cu doar 700 de oameni, a dat foc în mod intenționat flotei de 11 nave. Oamenii se uitau de pe țărm cum nava, singurul lor mijloc de retragere, se scufunda în Golful Mexic. Nu mai aveau decât o singură direcție în care puteau merge înainte, în interiorul Mexicului, pentru a înfrunta tot ce le-ar fi putut ieși în cale.

Și noi, pentru a plăti prețul uceniciei, trebuie să distrugem cu bună intenție toate căile de retragere. Dacă acceptăm provocarea Mântuitorului, se va scrie o nouă filă în cartea Faptele apostolilor. „Ceea ce a făcut Domnul pentru poporul Său de atunci este tot atât de esențial și chiar mai necesar să facă pentru poporul Său de azi. Tot ceea ce au făcut apostolii trebuie să facă fiecare membru al bisericii de azi... Nu ar trebui oare ca puterea lui Dumnezeu să se descopere mai puternic astăzi decât pe vremea apostolilor?” (Ellen White, *Mărturii* vol.7, pag.37).

N-ai dori să răspunzi invitației provocatoare din partea Mântuitorului? Reuniunea de familie așteaptă să aibă loc în curând. Depinde și de tine pregătirea ei!

Voi sunteți SAREA PĂMÂNTULUI

Despre implicarea Bisericii Adventiste în societate

John Graz

director,
Departamentul
de Relații Publice și
Libertate Religioasă,
Conferința Generală

Adventist Review,
aprilie 2004

Sunt adventiștii de ziua a șaptea indife-
renți față de ce se întâmplă în societate?
Sunt adventiștii scutiți de responsabilitate
față de lume, fug ei de această responsa-
bilitate? Sunt adventiștii cetățeni doar ai
Împărăției lui Dumnezeu?

În urmă cu vreo câțiva ani, un magistrat
renumit a fost invitat să țină o cuvântare
înaintea tinerilor noștri din Italia. În vremea
aceea, țara se confrunta cu grave probleme
de corupție. El a spus: „Am o deosebită
admirație pentru voi. Nu beți alcool. Nu
consumați droguri. Aveți un sistem de
valori înalte... Însă am un reproș la adresa
voastră: Nu faceți nimic pentru societate.”
(El nu a spus că Biserica Adventistă de
Ziua a Șaptea nu face nimic; vorbea despre
fiecare membru al bisericii în parte). De câte
ori ne-au amintit autoritățile că suntem și
cetățeni ai societății și că trebuie să purtăm
o parte din poverile ei?

Să înțelegem că adventiștii de ziua a
șaptea nu sunt suficient de devotați socie-
tății? Ce putem spune despre purtarea
poverilor în domeniul securității publice,
în administrația publică, în învățământul
public, în asistența socială și în domeniul
transporturilor? Suntem noi cu adevărat
preocupați de optimizarea vieții cotidiene
pentru milioane de oameni?

Dacă noi suntem sarea pământului, atunci
de ce să nu gustăm din ea și cei din jurul nostru?

Limitele implicării noastre

Trecând printr-un orașel construit de
adventiști cu mult timp în urmă, am fost
incântat să văd un frumos spital adventist,
liceul, universitatea, centrul de sănătate,
biblioteca și școlile primare. Însă am fost
șocat să constat starea proastă a drumurilor
și a locuințelor. Prietenul meu, care locuise
acolo câțiva ani, mi-a spus: „E păcat să vezi

cum orașelul acesta fondat de părinții noștri a
degenerat continuu în ultimii douăzeci de ani.”

Locuitorii orașelului nu aveau nici o
viziune de prosperitate. Când au apărut
problemele, populația adventistă a început
să plece. De ce nu au rămas, luptându-se
să întrețină spațiile publice și să constru-
iască un oraș care să se ridice la nivelul
credinței lor? Ce mărturie minunată ar fi
dat! În 1914, Ellen White scria: „Există o
cauză a paraliziei morale din societate.
Legile noastre susțin chiar răul care le
subminează temelii. Mulți reproșează
aspectele negative pe care le cunosc, dar se
consideră liberi de orice responsabilitate în
aceste probleme. Nu trebuie să fie așa. Fie-
care persoană are o influență în societate.”

De ce ne lipsește dorința de a ne implica
în mod personal? Următoarele cauze nu
sunt exhaustive, dar se referă la modul cum
ne raportăm la societate în general.

Escatologie: Credem și predicăm faptul
că lumea nu va mai dura multă vreme.
Isus Se va întoarce curând, însă, înainte de
acest eveniment, supraviețuirea va deveni o
adevărată încercare. Dacă situația se înrău-
țește, aceasta nu este o veste rea. Este o
confirmare că avem dreptate.

Oricine înțelege de ce construim spitale
și școli, de ce îi ajutăm pe săraci – este o
parte a lucrării noastre. Totuși, slujirea față
de societate este, de asemenea, un indiciu
al Împărăției din care facem parte. Fără a
pierde din vedere evenimentele zilelor din
urmă, nu trebuie să neglijăm obligațiile
civice care ne revin.

Teologie: Trebuie să predicăm adevărul.
Însă a predica adevărul presupune mai
mult decât a vorbi despre adevăr. Înseamnă
a trăi adevărul în toate aspectele vieții no-
astre, inclusiv în societate.

Ecleziologie: Multe comunități ale bise-
ricii noastre sunt foarte ocupate cu activități

și programe speciale. Viața de comunitate consumă timpul și energia multor membri. Acesta este un lucru bun. Înțelegem de ce membrii noștri cei mai capabili sunt implicați în programele bisericii lor și nu mai au timp pentru a sluji în societate. Însă, în fiecare comunitate, puțini sunt cei care își văd misiunea de a sluji într-un fel sau altul în societate. Trebuie să se construiască punți de legătură între biserică și societate.

Individualism: Deși facem parte dintr-o familie mai largă, cea a bisericilor protestante, avem o puternică înclinație spre individualism. A-i încuraja pe protestanți să lucreze împreună este o adevărată chemare. Biserica noastră răspunde acestei invitații. Slujirea în societate cere umilință și sacrificiu. Credința ne ajută să privim dincolo de interesele noastre, la bunăstarea generală a societății.

Subestimare: Am cunoscut mulți adventiști talentați, dar care nu îndrăzneau să lucreze în afara bisericii. Ei gândeau că nu sunt în stare să lucreze cu oameni de altă confesiune și că vor fi respinși în zona lor geografică. De ce să încerce să li se alăture altora, dacă se simțeau respinși din cauza convingerilor lor? În societatea noastră secularizată, discriminarea creștinilor este un fapt, iar noi nu suntem cruțați de a fi întâmpinați cu o asemenea atitudine. Însă trebuie să primim această provocare și să vorbim pentru binele tuturor.

De ce să ne implicăm mai mult?

Adventiștii argumentează în multe feluri evitarea slujirii în folosul societății. Sunt aceste motive întemeiate și demne de primit? Sau sunt ele doar un pretext care maschează teama de o implicare mai profundă? Există multe motive întemeiate pentru a deveni mai interesat de apartenența la viața socială și pentru a lucra cu alții spre beneficiul tuturor.

1. Să fim sarea pământului. Isus nu a spus niciodată că trebuie să trăim într-un ghetou. El Se întâlnește

cu oameni de peste tot, iar nouă ne-a recomandat să fim „sarea pământului” și „lumina lumii”. Înțelesul este foarte clar. Sarea și lumina dau rezultate maxime când înfruntă opoziția. Pentru a fi văzuți și auziți, trebuie să intrăm în legătură cu ceilalți, într-un fel sau altul. A lucra pentru societate este un mod de a aduce lumină în întuneric și de a da gust bucatelor.

2. Să înfrângem prejudecățile. Prejudecățile împotriva minorităților religioase sunt răspândite în toată lumea. A lucra cu alții pentru binele obștesc este cel mai bun mod de a dărâma prejudecățile.

3. Să ne facem prieteni. Avem nevoie de prieteni dincolo de zidurile noastre. O rețea solidă de prieteni este de folos bisericii, pentru că prietenii pot deveni interesați de convingerile noastre.

4. Să ne promovăm valorile. Implicarea în viața societății este un mijloc pozitiv de a ne promova, apăra și proteja valorile. Adventiștii ar trebui să se implice mai mult, promovând sănătatea, libertatea religioasă, cinstea și dreptatea. Aceia dintre noi care fac acest lucru sunt deseori lăsați să se lupte singuri. Ei sunt mai des criticați decât încurajați.

5. Să răspândim speranța. Numai un mic aspect al răspândirii speranței este acoperit de evanghelizarea tradițională. Sunt întotdeauna uimit să ascult mărturia fraților și surorilor noastre, care lucrează în funcții de răspundere. Ei au atâtea ocazii de a vorbi despre nădejdea lor. Ei pot deschide drumul Evangheliei. Lucrarea cu necredincioșii ridică întrebări despre credința noastră și oferă ocazii de a răspunde la aceste întrebări.

6. Să slujim. Misiunea creștină urmărește concomitent două domenii

de acțiune: prezentarea adevărului biblic și slujirea. Ar trebui să fim dispuși să slujim altora, fără a aștepta nici un fel de răsplată – să slujim de dragul de a sluji, pentru că acesta este un indiciu al cetățeniei cerești.

Deschideți-vă ferestrele spre societate

În anul 2002, am avut privilegiul de a ține în România un seminar pentru 350 de pastori și angajați ai bisericii. Titlul acestui seminar a fost „Cum să devii o persoană cu influență”. Această mare inițiativă făcea parte dintr-un proiect mai larg al directorului Departamentului pentru Relații Publice și Libertate Religioasă, Viorel Dima. Timp de câțiva ani, fr. Dima a lucrat pentru a crește vizibilitatea și influența bisericii în societatea locală. Imaginea bisericii la nivel național a fost întotdeauna bună. În trecut, președintele țării și primul ministru s-au întâlnit cu reprezentanții Uniunii. De fapt, atât președintele Uniunii, cât și directorii Departamentelor de Libertate Religioasă, de la nivel de Conferințe și Uniune, au fost decorați cu distincții din partea președintelui. Însă exista o problemă la nivel local: biserica noastră era ignorată aproape în totalitate. Cu alte cuvinte, reprezentanții bisericii erau rareori invitați de primărie la

Simpozion de libertate religioasă în sala Prefecturii Botoșani

evenimentele publice sau pentru discuții pe baza unor subiecte controversate, și rareori erau consultați.

În 2001, fr. Viorel Dima a organizat simpozioane și seminarii în 35 de orașe. Au participat primari, membri ai consiliilor locale, șefi ai secțiilor de poliție, reprezentanți ai armatei și ai principalelor instituții publice, reprezentanți ai clerului. Acum, conducătorii bisericii sunt invitați să participe la toate evenimentele oficiale, inclusiv în unele comisii de interes public. Acestea sunt primele rezultate tangibile.

În acest context, „Galileanul”, un program național condus pentru prima oară de un evanghelist român, a devenit un eveniment public. A fost un program foarte reușit, conform reacțiilor prietenilor noștri de adevăr.

Este necesar ca adventiștii să se implice în politică?

Deși politica se regăsește în toate aspectele vieții, există multe moduri de a ne implica în viața societății, fără a deveni politicieni. Nu-i încurajez pe membrii și pe tinerii noștri să se implice în politică, dar am înțelegerea că Dumnezeu îi poate chema și chiar îi cheamă pe unii copii ai Săi să slujească într-un asemenea mod. Aceasta atrage o mare responsabilitate și cere o dedicare deosebită față de Dumnezeu și de societate. Biblia ne oferă modele extraordinare: Iosif, Daniel, Neemia, Ezra. Trebuie, de asemenea, să-l amintesc pe Sir James Carlisle. Acesta i-a spus „nu” reginei Elisabeta a II-a, care intenționa

să-i acorde rangul de cavaler în cadrul unei ceremonii de investi-tură, organizate într-o zi de Sabat. El i-a spus că avea programată o altă întâlnire, și anume cu Împă-ratul împăraților. Maiestatea sa i-a respectat convingerile religioase și l-a invitat la Palatul Buckingham, în cursul săptămânii. Când l-a văzut, a exclamat: „În sfârșit, te-am ajuns din urmă!” Fără îndoială că regina era informată cu privire la adventiști.

Cine poate evalua influența pozitivă a celor care îi slujesc pe oameni în societate? Primarul Philadelphiei, Pennsylvania, John F. Street, membru al Congresului Roscoe Bartlett din Maryland, dr. Ben Carson, dr. Leonard Bailey, fostul amiral și actualul capelan al Senatului Statelor Unite, Barry Black – sunt câțiva dintre cei care îi slujesc pe oameni. În călătoriile pe care le-am făcut în Africa sau în

America de Sud, m-am întâlnit cu autorități de la nivel înalt, oameni printre care erau și adventiști care pot deschide uși pentru biserică. De câte ori ne-au ajutat asemenea membri să rezolvăm problemele!

Președintele Consiliului Județean Botoșani, fr. John Graz și fr. Dima

Înainte de a sluji într-o funcție publică importantă

Creștinii pot deține funcții înalte și pot exercita o influență pozitivă în anumite poziții publice; de asemenea, ei pot contribui la protejarea poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, creștinii adventiști trebuie să-și analizeze motivațiile și sistemul de valori înainte de a începe o astfel de activitate politică. Este necesar ca ei să-și amin-

tească următoarele aspecte:

1. Creștinul este, înainte de toate, slujitor.
2. Motivația creștinului este dragostea.
3. Creștinul lucrează în primul rând pentru slava lui Dumnezeu (vezi Coloseni 3,23).
- Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își face cunoscută poziția vizavi de politică:
1. Este neutră în mod activ față de politica de partid.
2. Nu este neutră față de moralitate.
3. Nu dictează cui să i se acorde votul.
4. Militează pentru separarea dintre biserică și stat.

Știm că ce s-a întâmplat cu împărăteasa Estera se poate întâmpla și astăzi. „Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Estera 4,14) Această întrebare este încă de actualitate. Dumnezeu Se poate folosi de copii ai Săi pentru a-l ajuta pe poporul Său.

Ambasadori ai Împăratului

Biblia ne oferă sfaturi bune despre cum să fim în lume, fără să devenim de-ai lumii. Pe pământ,

noi suntem semne vizibile ale Împărăției lui Dumnezeu. De aceea călătoria noastră de pe pământ are sens. Noi suntem mesageri și ambasadori ai Împăratului care vine în curând. „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3,20).

În primul rând, suntem cetățeni ai Cerului. Însă a fi cetățean al Cerului nu înseamnă a nu fi cetățean și într-o țară de pe pământ. Este o chestiune de priorități.

Dacă păstrează tăcerea în fața nedreptății, a persecuției și a imoralității, atunci adventiștii nu mai sunt reprezentanți ai Împărăției lui Dumnezeu. Ei nu mai sunt lumina lumii și sarea pământului.

Traducere de Oana Pascu

Suferința

face parte din viață

Din nefericire, suferința face parte din viață. O știm prea bine. Posibilele motive ale suferinței umane au făcut subiectul reflecției omului din toate timpurile. Problema capătă stringență filosofică și teologică în contextul credinței iudeo-creștine, care afirmă existența unui Dumnezeu bun, înțelept și atotputernic. Dificultatea constă în a păstra neclătinată această credință în fața realității vehemente a suferinței umane. Și aceasta este chiar forța motrice în cartea lui Iov.

În cea mai mare parte, cartea lui Iov este alcătuită din discuția care se desfășoară între Iov, cei trei prieteni ai acestuia și Elihu, cu privire la posibila cauză a suferințelor lui Iov. Într-un sens mai larg, este dezbătută și aparenta anomalie dată de dreptii care suferă și răii care prosperă. „Întrebarea majoră este iscată mai mult de modul în care este distribuită suferința, decât de existența acesteia.”¹ Totuși, a considera cartea lui Iov drept o simplă încercare de a răspunde la aceste întrebări apăsătoare înseamnă să-i pierzi din vedere sensul. Prologul din capitolele 1 și 2 ne furnizează anumite date ale istoriei, care rămân necunoscute personajelor umane. Informația suplimentară de care dispune cititorul procură un răspuns parțial la unele dintre întrebările care vor fi ridicate de Iov și de prietenii lui.

Suferința lui Iov

Problema suferinței în cartea lui Iov este expusă succint în prologul narativ din capitolele 1 și 2. Iov este prezentat drept un om „fără vină și drept; se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1,1).*

Avea șapte fii și trei fiice, și bogății multe. Iov 1,13-19 ne vorbește despre o zi în care o serie de nenorociri se abat asupra lui Iov, lipsindu-l rând pe rând de avere și de copii.

În mijlocul suferinței, Iov se pleacă înaintea lui Dumnezeu, I se închină și, cu resemnare, mărturisește că „Domnul a dat și Domnul a luat” (vers. 21). Dar răul mai mare era încă în viitor. Nu după mult timp, este lovit cu o îngrozitoare boală de piele, în urma căreia nu-i mai rămâne decât să stea pe o movilă de gunoi și să se scarpine cu un ciob. Aceasta este postura în care îl găsim cei trei prieteni și care alcătuiește fundalul dezbaterii ulterioare. Iov se găsește într-o asemenea tulburare, că dezbateră se deschide cu șapte zile de tăcere, în care „nici unul nu i-a spus nici un cuvânt, căci au văzut cât de mare îi era suferința.” (Iov 2,13)

Răstimpul acesta reprezintă gestul cel mai plin de simpatie al celor trei prieteni. Suferințele lui Iov sunt amplificate de reacțiile celor din jurul lui. Într-adevăr, disperarea soției, acuzațiile prietenilor, aparenta tăcere a lui Dumnezeu adaugă la suferința lui Iov mai mult decât o face chinul fizic. Iov se plânge că prietenii lui s-au înstrăinat, iar familia l-a uitat (Iov 19,13.14). Nu i se dă nici un răspuns, este neînțeles, ba chiar agresat, pe măsură ce crește frustrarea prietenilor săi.

După perioada de tăcere, Iov se lansează într-o plângere amară: „un strigăt de durere dintr-un suflet zbătându-se agonizant”. Iov pune sub semnul întrebării atât dreptatea suferințelor sale, cât și – mult mai amplu – suferințele aparent nemeritate care lovesc pe cei drepti, în timp ce – deseori – cei răi prosperă. Aceste două stări de fapt se întretes în întreaga lui argumentație. Problemele, până acum pur teoretice, capătă magnitudine prin agonia prezentă a lui Iov.

În mod ironic, răspunsul asumat de cei trei prieteni și chiar de Iov însuși nu face decât să adauge, la chinul fizic, suferința mentală.

Nathan Brown

editor, *Signs of the Times*, Diviziunea Pacificul de Sud

Adventist Review,
mai 2004

Răspunsul asumat

Răspunsul asumat la întrebările ridicate de Iov generează tensiunea de pe parcursul narațiunii și al controversei din cartea lui Iov. „Conform concepției prevalente, în timpurile în care acest poem a fost scris, suferința reprezintă indexul infailibil al vinovăției personale”.³ Ținând cont de celelalte cărți ale Vechiului Testament, popularitatea unei astfel de convingeri nu este deloc surprinzătoare. În repetate rânduri, Dumnezeu promisese națiunii israelite, aflate în plin proces de formare, că, dacă urmau căile Lui, aveau să prospere și să își domine dușmanii. Analog, dacă nu-L urmau pe Dumnezeu, El avea să-Și retragă ocrotirea, iar dezastrul avea să se abată asupra lor. Acest raționament apare subliniat chiar în înțelepciunea din Cartea Proverbelor.

Ca atare, ar fi fost de așteptat ca, dacă Iov era neprihănit, să fie binecuvântat, iar dacă era rău, să fie pedepsit. Analogia care reiese din această ecuație presupusă de prietenii lui Iov era aceea că suferința care-l lovise pe Iov trebuia să fie un indicator al păcatului său. „Aceasta este soarta pe care Dumnezeu o rânduiește celor răi” (Iov 20,29). Eliafaz îl ceartă pe Iov,

pentru că, după ce de atâtea ori i-a încurajat pe alții, cade în deznadejde atunci „cînd te lovește pe tine” (Iov 4,5). În repetate rânduri, prietenii îl somează pe Iov să își mărturisească păcatele lui Dumnezeu, să caute iertarea Lui și reprimirea în grația divină.

Frustrarea acestora devine din ce în mai mare, pe măsură ce Iov se încapățânează să-și susțină nevinovăția. Eliafaz dă glas exasperării lor: „Nu este răutatea ta mare? Nu-ți sunt păcatele nesfârșite?” (Iov 22,5). El afirmă că cei drești sunt sprijiniți de Dumnezeu, văd nimicirea celor răi și „se bucură” (vers. 19). Atât de puternică este credința prietenilor lui Iov în validitatea acestui răspuns la întrebările lui Iov, că îl așază sub verdictul de blasfemie prin refuzul de a recunoaște dreptatea lui Dumnezeu: „Chiar gura ta te condamnă.” (Iov 15,6), sună acuzația lui Elihu împotriva lui Iov – care, chiar dacă nu a păcătuțit, totuși păcătuiește împotriva lui Dumnezeu prin vehementa negare a păcatului și susținerea propriei îndreptățiri de sine.

Răspunsul lui Iov

În ciuda presiunii din partea prietenilor lui, Iov refuză să accepte soluția acestora. În timp

ce admite veracitatea aparentă a teoriei acestora (Iov 9,2; 26,3; vezi, de asemenea, Iov 6,25 și 12,3) nu poate împăca această teorie cu realitatea situației sale.

Inițial, Iov este mahnit. Blestemă ziua în care s-a născut și tânjește după moartea care-l va elibera din chin. Admite că cine caută să se îndreptătească, chiar prin aceasta se condamnă – „Chiar dacă aș fi nevinovat, gura mea m-ar osândi” (Iov 9,20) – însă, cu patimă, rămâne la susținerea că nu s-a făcut vinovat de un așa păcat, pentru care să merite încercări ca acelea care s-au abătut asupra lui!

Pentru Iov, răspunsul la suferința personală aduce în discuție natura lui Dumnezeu. Iov se confruntă cu dilema: „Dacă Dumnezeu este atotputernic, atunci nu este drept; dacă este drept, atunci nu este atotputernic”.⁴ Iov nu se îndoiește de atotputernicia lui Dumnezeu. Atât el, cât și prietenii lui afirmă măreția și puterea lui Dumnezeu. Însă Iov sugerează că Dumnezeu nu este drept și că, dintr-un motiv necunoscut, în mod deliberat l-a ales pe Iov drept țintă a atacului Său (Iov 10,16).

Reacția lui Iov la această concluzie înregistrează o evoluție fluctuantă. Mai întâi, declară că ar fi preferat să moară, pentru ca apoi să-l ceară lui Dumnezeu să-l lase în pace, ca să-și depene liniștit crâmpeliul de viață. Treptat, devine din ce în ce mai îndrăzneț și-și exprimă doleanța de a-și discuta pricina cu Dumnezeu, chiar dacă aceasta ar însemna moarte pentru el. Iov crede că, dacă i s-ar acorda un proces cinstit, ar putea să se justifice înaintea lui Dumnezeu. Tabloul se schimbă rînd pe rînd, de la cel al lui Iov, făcînd apel la Dumnezeu, la cel al lui Iov, ridicînd acuzații împotriva lui Dumnezeu și Iov, apărându-se înaintea lui Dumnezeu.

Concluziile lui Iov se constituie în speranța că, într-o bună zi, îl va vedea pe Dumnezeu – în viața acesta sau după moarte (Iov 19,25,26) și asigurarea că are un

Martor în ceruri, un Apărător în locurile prea înalte (Iov 16,19). Iov este convins că va fi reabilitat atunci când i se va da posibilitatea să-și pledeze cazul. Astfel el își afirmă credința într-o ordine dreaptă a universului și într-un Dumnezeu drept, în ciuda aparențelor exterioare.

„Răspunsul” lui Dumnezeu

Spre marea surpriză a lui Iov și a prietenilor săi, Dumnezeu intră în scenă pentru a da replica la toate aceste discuții. Iar aspectul cel mai uluitor al răspunsului lui Dumnezeu la plângerea lui Iov este faptul că El nu oferă răspuns la nici una dintre întrebările sau plângerile lui Iov, cu excepția celei dacă Dumnezeu îi va răspunde. Totuși, acest non-răspuns este neimportant. Yancey sugerează că „Dumnezeu ar fi putut foarte bine să-i citească o pagină din cartea de telefoane și Iov, docil, și-ar fi dat acordul”⁵. Într-adevăr, discursul lui Dumnezeu, deși grandios, aduce puține lămuriri la ceea ce s-a dezbătut în capitolele precedente. Iov, Țofar și Elihu deja au recunoscut controlul lui Dumnezeu asupra lumii naturale și a întregului univers. Cel mai important aspect al răspunsului lui Dumnezeu este pur și simplu faptul că a răspuns.

Iov este copleșit până la tăcere de apariția și declarațiile lui Dumnezeu. Recunoaște că a vorbit despre lucruri pe care „nu le înțelegeam, lucruri prea minunate ca să le pot cunoaște” (Iov 42,3) și se căiește de acuzațiile aduse lui Dumnezeu. Dumnezeu îi mustră pe prietenii lui Iov, recomandându-i acestuia să se roage pentru iertarea lor. Dumnezeu îl primește pe Iov și confirmă ceea ce cititorul știa de la început, anume că Iov este fără vină, că a vorbit „ceea ce e drept” (vers. 7).

Nu este dat nici un răspuns direct la problema suferinței. Totuși, asigurarea că Dumnezeu este la cârma universului și afirmarea credinței lui Iov sunt considerate ca fiind răspunsuri suficiente. „Problema suferinței umane pierde din calibru atunci... când omul înțelege că nu este centrul universului în jurul căruia gravitează totul.... Pentru că i-a fost dată o descoperire a lui Dumnezeu, nu cunoaște și nici nu are nevoie să cunoască de ce suferă.”⁶

Tabloul complet

Cititorul a fost martor la dialogul și dezbateră din cele 40 de capitole precedente, beneficiind de informații-cheie despre întrebările celeste dintre Dumnezeu și Satana, relatate în capitolele 1 și 2. Nici la încheierea luptei sale, Iov nu are o înțelegere clară a dramei pe care a trăit-o. Suferința și întrebările sale agonizante rămân în mod neașteptat, fără răspuns.

Și totuși, Iov și prietenii lui s-au apropiat de răspunsul corect. În numeroase ocazii, s-a pus întrebaarea dacă neprihânirea, răutatea sau întrebările lui Iov au vreo valoare pentru Dumnezeu (Iov 22,3; 23,6; 35,7). Conținutul capitolelor 1 și 2 arată faptul că acțiunile și credința individului pot avea și chiar au valoare pentru Dumnezeu. Ca într-un fel de pariu, „Dumnezeu își miza reputația pe răspunsul unei singure ființe omenești”.⁷

În centrul discursului agonice și frustrat asupra suferinței, tema dominantă în cartea lui Iov este cea a răspunsului unui om vis-à-vis de suferință și, în final, față de Dumnezeu. Tăcerea lui Dumnezeu este cu mult mai mare decât întrebările noastre. Așa cum scria personajul lui C.S. Lewis, folosind logica răsturnată a demonilor: „În nici o altă circumstanță cauza noastră nu este atât de periclitată ca atunci când un om, nemaidorind, dar încă împlinind voia dușmanului nostru, își îndreaptă ochii spre un univers din care pare să fi dispărut orice urmă de El; nu înțelege de ce a fost părăsit și totuși rămâne în ascultare”.⁸

* Textele biblice din acest articol sunt luate din Holy Bible, New International Version.

1 Theodore H. Robinson, *The Poetry of the Old Testament* (London: Duckworth, 1947), pag. 83.

2 E.S.P. Heavenor, „Job,” în *New Bible Commentary*, 3rd ed. (Leicester: Inter-Varsity, 1970), D. Guthrie și J. A. Motyer, editori, pag. 424.

3 H. R. Minn, *The Book of Job* (Auckland: University of Auckland, 1965), pag. i.

4 James S. Ackerman, Alan Wilkin Jenks, Edward B. Jenkinson și Jan Blough, *Teaching the Old Testament in English Classes* (Bloomington: Indiana University Press, 1973), pag. 410.

5 Phillip Yancey, *The Bible Jesus Read* (Grand Rapids: Zondervan, 1999).

6 Julius A. Bewer, *The Literature of the Old Testament*, ed. a 3-a, (New York: Columbia University Press, 1962), pag. 342.

7 Yancy, pag. 63.

8 C.S. Lewis, *The Screwtape Letters*, ed. 1998 (Londra: Fount Paperback, 1942), pag. 31.

Traducere de Cristina Ruță

Bogația, binecuvântare sau blestem?

Dintre toate ființele care se află pe fața pământului, omul este singura căreia Dumnezeu i-a încredințat favoarea de a deține valori, dar nu ca proprietar, ci doar ca ispravnic. Aceasta implică o mare responsabilitate. Ce așteaptă Dumnezeu de la noi, atunci când ne încredințează darurile Sale? Sunt talanții Săi scop în sine sau doar unelte pentru a proslăvi Numele Său? În sinea noastră, cu toții ne dorim să fim mai bogați. Dacă ne-ar asculta Dumnezeu, ar fi bogația o binecuvântare sau un blestem?

Vă invit să analizăm împreună parabola Domnului Hristos, intitulată *Pilda talanților*: „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi, și le-a încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui; și a plecat. Îndată, cel ce primise cei cinci talanți, s-a dus, i-a pus în negoț, și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți, a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant, s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său. După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala. Cel ce primise cei cinci talanți, a venit, a adus alți cinci talanți, și a zis: 'Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți'. Stăpânul său i-a zis: 'Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău'. Cel ce primise cei doi talanți, a venit și el, și a zis: 'Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți'. Stăpânul său i-a zis: 'Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău'. Cel ce nu primise decât un talant, a venit și el, și a zis:

'Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă, și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!' Stăpânul său i-a răspuns: 'Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat; prin urmare, se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul, și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților' (Mat.25,14-30).

Vedem că stăpânul nu împarte în mod egal averea sa robilor săi. El a dat „fiecăruia după puterea lui”. Pentru el, înmulțirea talanților nu este scopul principal, ci creșterea și dezvoltarea robilor săi. Stăpânul din parabolă îl reprezintă pe Dumnezeu, Cel care este Proprietarul absolut al tuturor lucrurilor. Căci „al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el” (1 Cor. 10,26). Nimeni nu are dreptul să pretindă că este stăpânul de drept al vreunui lucru, fie el cât de neînsemnat. Totul este al Domnului. Orice om, care posedă ceva, ar trebui să accepte ipostaza sa de ispravnic, ceea ce implică recunoaștință pentru lucrul primit și responsabilitate pentru darul încredințat. Dacă Stăpânul acordă daruri robilor Săi, acestea sunt mijloace pentru consolidarea Împărăției Sale. Stăpânul nu laudă pe robul care a sporit avuția sa cu încă cinci talanți mai mult decât pe cel care a adus în vistieria sa alți doi; ceea ce apreciază el este direcția în care au fost investiți talanții săi, în așa fel ca să fie dublați. Cei doi robi și-au dovedit nu atât de mult capacitatea de manager, ci mai degrabă și-au manifestat bucuria de a lucra

Otto Stănoiu

Departamentul
Administrarea
Creștină a Vieții,
Conferința
Transilvania de
Sud

cu stăpânul lor, urmărind aceleași valori și aceleași interese. Pentru ei, nu erau importanți talanții, ci onoarea și bunul nume al stăpânului. La fel și noi, ca mântuiți prin harul lui Hristos, ar trebui să-I cerem lui Dumnezeu bogății materiale doar pentru a investi în două direcții, recomandate de Spiritul Profetic, pentru a-L proslăvi pe El. „Banii, în afară de ocazia pe care o oferă de a face bine, de a-i binecuvânta pe cei în nevoie și înaintarea cauzei lui Dumnezeu, sunt în realitate numai de mică valoare.” (Ellen White, *Mărturiile*, vol 2, pag. 222) Urmărind să continue lucrarea stăpânului său, câștigul cel mare pentru ispravnicul credincios nu sunt talanții dobândiți, ci cunoașterea domnului său, prin atingerea scopurilor sale. Lucrând pentru a împlini nevoile semenilor noștri și trudind pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, avem ocazia să-L cunoaștem mai bine pe Domnul și să ne bucurăm de relația mântuitoare.

Parabola Domnului Hristos mai aduce în atenția noastră trei tipuri de slujire:

1. Slujirea orientată spre talant

Pentru robul care primise un singur talant, acesta era mai important decât stăpânul sau semenii săi. El considera talantul ca un permis de intrare în împărăția domnului său. Nu conta că era vorba de cinci, doi sau un talant. Important pentru el era să demonstreze stăpânului său capacitatea de a păstra ce i-a

fost încredințat. El se bizuie pe propriile sale puteri. De aceea el conservă sau îngroapă talantul, pentru ca să se poată ocupa de ale lui, fericit că stăpânul dorea să plece într-o țară străină.

La fel se poate întâmpla și în viața de credință. Când suntem chemați de Hristos și îmbogățiți de darurile Sale, suntem fericiți. Recunoaștem înțelepciunea Cuvântului Său, descoperim beneficiile păzirii Sabatului, avantajele unui stil de viață sănătos și credem că binecuvântările materiale sunt un rezultat care se datorează acestor schimbări. Nu e de mirare că darurile cerului devin tot mai importante și religia devine conservatoare în dorința de a păstra „talantul”. Relația cu Dumnezeu e neglijată și credem că atâta timp cât vom păzi cu strășnicie darul Stăpânului, vom avea intrare în Împărăția Sa. Totul depinde de felul cum păzim poruncile Sale și, adesea, faptele noastre de ascultare ne amăgesc că suntem pe placul lui Dumnezeu. Această orientare legalistă, la fel ca și atitudinea liberală, care nu mai recunoaște importanța verificării credinței prin fapte, ne oferă libertatea de a ne îndrepta și spre alte direcții în care să ne căutăm împlinirea. Materialismul, de exemplu, devine scop în sine și este adesea confundat cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Cum poate fi îngropat talantul, ne avertizează cuvântul inspirat: „Dorința pe care o au unii dintre frații noștri de a câștiga repede

bani îi conduce să se angajeze în noi întreprinderi și să investească mijloace în acestea, însă, adesea, așteptările lor de a face bani nu sunt realizate. Ei ascund ceea ce ar fi putut folosi în lucrarea lui Dumnezeu. Aceste noi întreprinderi constituie o nechibzuință.

... Satana îi ispitește mai departe și îi face să se îmbete dinainte cu gândul câștigului. Iar când speranțele li se năruie, ei trec prin multe descurajări, ca urmare a aventurilor lor neînțelepte. Dacă banii sunt pierduți, persoana privește la acest lucru ca la o nenorocire ce a venit asupra lui însuși și o socotește pierderea lui. Însă el trebuie să-și aducă aminte că administrează bunuri care aparțin altcuiva, că el este doar un ispravnic și că Dumnezeu este dezonorat prin gospodărirea neînțeleaptă a acelor bunuri care ar fi putut fi folosite pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. În ziua socotelilor, ispravnicul necredincios trebuie să dea socoteală de isprăvnicia lui.” (Ellen White, *Mărturiile*, vol I, pag. 240-241) Vina ispravnicului necredincios este că și-a uitat stăpânul pe care îl vede ca pe un om aspru, care seceră de unde nu a semănat, și strânge de unde nu a vânturat. El se teme de stăpân tocmai pentru că a neglijat ocaziile pe care le-a avut de a-l cunoaște din experiențe personale, dacă ar fi rămas credincios cauzei sale.

2. Slujirea orientată spre sine

Cel care primise doi talanți pornește timid, dar reușește să dubleze numărul lor, datorită

încrederii de care se bucură din partea stăpânului. În biserică avem și noi convertiți, care pornesc șovăitori în lucrarea lui Dumnezeu, pentru că se orientează prea mult spre ei înșiși. Ei îl iubesc pe Domnul, caută continuu prezența Sa, dar sunt ispitiți să creadă că lipsa de experiență și cunoștințele din Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au cristalizat într-un totul în mintea lor, îi descalifică să fie activi și se opun acelei porniri interioare, care îi determină să mărturisească bucuria de a avea un Mântuitor. Cât de gravă este greșeala celor vechi în credință, care îi sfătuiesc să mai stea și să învețe pentru a se pregăti pentru lucrarea lui Dumnezeu. Aceste „cursuri de calificare” inactive nu pot avea decât un singur rezultat: pierderea entuziasmului și îngroparea talantului. Pana inspirată încurajează astfel: „Oricine a devenit ispravnic al feluritelor daruri ale lui Dumnezeu este chemat să le împărtășească sufletele aflate în ignoranță și întuneric, întocmai așa cum ar dori el să-i fie oferite, dacă ar fi în locul lor. ... Prin faptul că ai cunoscut mai mult despre iubirea lui Dumnezeu, prin faptul că ai primit din darurile bogate ale harului Său mai mult decât cel mai slab și mai neștiutor dintre sufletele de pe pământ, ești dator să le împărtășești și altora din toate darurile care ți-au fost acordate.” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 117-118). Atâta timp cât ești orientat spre tine însuși, nu vei găsi nici un motiv să te angajezi în această nobilă lucrare. Îndrăznește și vei vedea cum Dumnezeu îți va pune la dispoziție darurile necesare, pentru ca să fii eficient în lucrarea Sa. În felul acesta, vei crește și vei descoperi noi talanți cu care te înzestrează Cerul. Dacă la început era unul sau doi, curând vor fi patru sau cinci. În felul acesta, ești chemat la cea mai matură formă de slujire, și anume:

3. Slujirea orientată spre Stăpân

Citind parabola, suntem tentați să credem că cel onorat cu cinci talanți este cel mai destoinic dintre ei. Domnul Hristos nu spune nimic despre trecutul lui. E posibil să fi început cu un talant. Poate că începutul a fost timid, marcat de stângăcii și eșecuri. Alegerea înțeleaptă a ispravnicului a fost de a privi la domnul său, de a avea încredere în viziunea stăpânului. Pentru că s-a dovedit credincios și s-a identificat cu interesele stăpânului, a reușit să mai câștige un talant, iar acum se bucură de o mai mare încredere. Cu o astfel de experiență este mult mai încrezător să investească cei cinci talanți pentru ca, în final, să aibă unsprezece. El nu e interesat de câți talanți va mai câștiga. Aceștia sunt tot ai stăpânului. Bucuria sa a fost să-l onoreze pe stăpân folosind cu înțelepciune talanții.

La fel și noi, suntem chemați să slujim. Privirea să nu ne fie îndreptată nici spre talanți și nici spre noi, ci „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea creștinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,2). „Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Cor. 4,2).

Ori de câte ori ne sunt încredințați bani sau alte valori, sunt ocazii când trebuie să alegem, fie să trăim spre slava Domnului sau să folosim talanții Săi spre slava noastră. „Banii pot fi o binecuvântare sau un blestem. Banii nu sunt neapărat un blestem; ei sunt o deosebită valoare, dacă sunt bine folosiți. Ei pot fi bine întrebuințați pentru mântuirea sufletelor și pentru binecuvântarea celor mai săraci decât noi. Printr-o folosire nehibzuită sau neînțeleaptă... banii devin o cap-

cană pentru cel ce îi folosește. Cel care întrebuințează banii pentru satisfacerea mândriei și a ambiției face din ei mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Banii reprezintă un test continuu al simțămintelor noastre. Cine câștigă mai mult decât ceea ce este necesar pentru nevoile lui reale trebuie să caute înțelepciunea și harul de a-și cunoaște propria inimă și de a-și păzi inima cu toată grija, ca să nu înceapă să aibă dorințe imărginare și să devină un ispravnic necredincios, irosind capitalul pe care i l-a încredințat Domnul.

Când Îl vom iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, lucrurile vremelnice își vor dobândi locul potrivit între cele de care ne legăm. Dacă noi căutăm în umilință și cu seriozitate să știm și să avem priceperea de a folosi în mod corespunzător bunurile Domnului nostru, vom primi înțelepciune de sus. Când inima se apleacă asupra propriilor ei preferințe și înclinații, când se nutrește gândul că banii ne pot aduce fericire, fără a avea favoarea lui Dumnezeu, atunci banii devin un tiran care îl stăpânește pe om; banii dobândesc încrederea și stima lui, omul închinându-se banilor ca unui dumnezeu. Onoarea, adevărul, neprihănirea și dreptatea sunt sacrificate pe altarul său. Poruncile lui Dumnezeu sunt lăsate deoparte, iar obiceiurile lumii, rânduite de regele Mamona, devin o putere stăpânitoare. (Ellen White, *Căminul Adventist*, pag. 344-345)

Bogăția este o binecuvântare atâta timp cât rămânem în Hristos și o folosim spre slava Sa. Când devine scop în sine, se transformă în cel mai amar blestem. Să urmărim cu încredere sfatul Mântuitorului: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Mat.6,33)

Trei zile la Stupini

Întâlnirea anuală a pastorilor pensionari din România

27 — 29 august 2004

De pe falnicul masiv Postăvarul privești plin de admirație frumoasa țară a Bârsei. Așezată parcă de Dumnezeu să străjuiască superbul și istoricul oraș de la poalele sale, Tâmpa amintește celor veniți din toate zonele țării, dar și din Germania și America, de textul care spune: „îmi ridic ochii spre munți”.

Poposim pentru câteva zile la una dintre cele mai însemnate moșteniri date de Dumnezeu Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România – Institutul biblic de la Stupini, situat la marginea Brașovului, o adevărată citadelă a formării multor slujitori ai lui Dumnezeu.

Este vinerea ultimului Sabat din luna august 2004. Este o zi caldă, chiar dacă soarele nu strălucește pe cer. Ești cuprins de nostalgie, văzând cum „vin truditorii” (ca să redau doar titlul unei inspirate poezii a lui Benone Burtescu) – pastorii pensionari, unii cu soțiile, iar alții singuri sau doar soții urmașe. Privesc cum intră pe **poarta** multor amintiri, veniți aici să stea la **masa tăcerii** omului, lăsând să le vorbească Cel ce de atâtea ori i-a servit cu **Cina cea de taină** a Cuvântului sfânt.

Dar cine sunt aceștia și de unde vin?

Sunt participanții la marile bătălii, ca ostași ai lui Hristos, înarmați cu toată armătura lui Dumnezeu. Încă se mai

vede cingătoarea mijlocului – adevărul – și încă mai strălucește, în lumina razelor Soarelui neprihănirii, platoșa pe care le-a oferit-o marele Comandant. Privesc la picioarele lor. Mulți nu poartă încălțăminte nouă, dar picioarele le sunt încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Au și scutul credinței și mai poartă coiful mântuirii, dar cel mai important dintre bagajele cu care au venit este sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu a uitat să o ia. Este arma pe care au folosit-o toată viața.

S-au adunat în cetățuia aceasta sfințită de prezența Domnului, ca să facă, timp de trei zile, tot felul de rugăciuni și de cereri. Și s-au rugat cu înflăcărare ca, ori de câte ori „Pavel” al zilelor noastre deschide gura, Duhul Sfânt să-l inspire, ca să mărturisească cu putere taina Evangheliei.

Gabriel Vasilescu

pastor, Conferința Muntenia

La sosire, au avut loc îmbrățișări frățești, căci aici, mai mult ca în alte locuri, simțim „ce bine e când frații cu dulce se unesc”. După repartizarea în camere și masa comună, urmează emoționantul serviciu divin care marchează începutul Sabatului. În cadrul acestui serviciu divin de deschidere a Sabatului, fr. Alexandru Timiș a transmis un mesaj adecvat, iar cei din corul Asociației pastorilor pensionari, condus de cel ce scrie aceste rânduri, au înălțat imnuri de laudă și mulțumire la adresa Lui Dumnezeu.

În Sabat dimineață, la ora de rugăciune, fr. Aurel Vrânceanu ne-a pregătit pentru deschiderea inimilor spre tronul Celui Veșnic, rugându-L pe Cel Atotputernic pentru suferinzi, tineri, vârstnici, conducători și frații din întreaga lume.

Școala de Sabat a avut ca diriginte pe fr. Dezideriu Faluvegi, iar cu harisma-i specifică, în prezența participanților din diferite țări și biserici, fr. Aron Moldovan a condus studiul lecțiunii.

Momentul de apogeu a fost serviciul divin de la ora 11. După introducerea făcută de fr. Dumitru Popa, mesajul din partea Domnului, dar și a conducerii bisericii, a fost prezentat de secretarul Uniunii, fr. Teodor Huțanu. A fost un „climat divin”, după cum spun două tinere vizitatoare, iar un distins preot ortodox și-a exprimat rugămintea de a face „trei colibe” acolo.

În programul de după-amiază, s-a oferit ocazia de a-I aduce lui Dumnezeu recunoștință, laudă și mulțumiri, prin cuvinte, versuri,

coruri, piese solo și un grup bărbătesc. E greu să descrii ce am simțit cu toții în acele minute, deși nu știm când au trecut două ore și jumătate.

Seara a avut loc adunarea generală electivă, care a ales noul comitet, format din următorii frați:

- Gabriel Vasilescu, președinte
- Nelu Dumitrescu, secretar
- Gabriel Voinea, trezorer
- Alexandru Timiș, membru
- Aurel Vrânceanu, membru

Chiar dacă vorbele sunt insuficiente și slabe, paharul recunoștinței față de Dumnezeu „este plin de dă peste el”, astfel că, în încheiere, îl rugăm pe Domnul să reverse bogate binecuvântări cerești peste frățietatea de pretutindeni.

„Biruința este a Domnului” Pr. 21.31

Uniti în misiune

La sfârșitul lunii august, în Campusul Universitar de la Cernica, s-a desfășurat un seminar cu tema „Conducerea în biserică”, susținut de fr. Gerry Karst, vicepreședinte al Conferinței Generale. Cu această ocazie, au participat conducătorii de la Uniune, Conferințe și celelalte instituții ale bisericii noastre. De asemenea, acest seminar a fost prezentat și pastorilor din Conferințele Muntenia, Moldova și Oltenia. Seminarul a subliniat aspecte de mare interes pentru slujirea bisericii, pornind de la exemplul biblic al unui conducător de excepție în timp de criză economică și spirituală – Neemia. S-au descoperit ingredientele necesare unei conduceri spirituale, care sunt în strânsă legătură cu onestitatea și loialitatea față de Dumnezeu și biserica Sa, și s-au prezentat principii care călăuzesc autoritatea organizațională și modul în care regulamentele contribuie la unitatea și împlinirea misiunii bisericii lui Hristos.

Cu această ocazie, l-am rugat pe fr. Gerry Karst să ne răspundă la câteva întrebări:

C.A. Cum apreciați starea spirituală a bisericii la nivel mondial?

Deși nu este ușor de dat un răspuns la această întrebare, putem spune că nivelul de spiritualitate variază în relație cu diversele părți ale lumii. Avem anumite părți ca: regiunea Interamericană, Africa și Asia, unde lucrarea se dezvoltă foarte rapid. În general, fiecare membru al bisericii este intens implicat în lucrarea misionară. În aceste locuri, biserica se dezvoltă rapid. Însă, în țările dezvoltate, lucrurile stau total diferit. Deși putem găsi persoane care sunt implicate în lucrare, biserica, în ansamblul ei, este mult mai puțin interesată în câștigarea de suflete și, ca o consecință directă, nu crește atât de repede. Există însă loc pentru a îmbunătăți această situație. Nu suntem descurajați, ci îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate lucrurile bune care se întâmplă.

C.A. Cum apreciați dezvoltarea bisericii în acest mandat, care se apropie de încheiere?

Avem deja o dezvoltare instituțională, în mod special în domeniul educației, pentru că, în locurile unde biserica crește, este

nevoie de instituții de educație. În ceea ce privește creșterea numerică, programul „Pionierii misiunii globale” este o adevărată binecuvântare pentru biserică. În fiecare zi, se adaugă bisericii 2500 de noi persoane și aceasta reprezintă o rată semnificativă de creștere. În ceea ce privește dezvoltarea spirituală, aș putea spune că este nevoie de o îmbunătățire a climatului de creștere spirituală. Pentru că suntem ființe omenești păcătoase, și în viața noastră este loc de îmbunătățire. Noi așteptăm revărsarea ploii târzii ca o experiență specială pentru a merge înainte cu o putere reînnoită.

C.A. Ce ne puteți spune despre agenda Conferinței Generale din 2005?

Unul dintre punctele de pe agenda Conferinței Generale din 2005 va fi profilul slujirii adventiste. Noi dorim să facem un profil al slujirii adventiste la nivel mondial, ca să ne concentrăm asupra misiunii bisericii, dar în același timp să realizăm și o creștere rapidă pe fondul unității. Așa că un punct important se referă la unitatea bisericii. De asemenea, vom discuta anumite aspecte cu privire la planificarea strategică ce va face posibilă această creștere continuă a bisericii. Vor fi lansate anumite programe care vor reprezenta o adevărată provocare pentru fiecare membru în parte – aceea de a câștiga încă un suflet pentru Hristos –, vom continua programele „go on milion” și „semănați un miliard”, pentru ca în următorii 5 ani să putem oferi condiții ca fiecare persoană să aibă posibilitatea de a-L accepta pe Hristos. Este o viziune măreață, o țintă colosală, și noi credem că, prin puterea Duhului Sfânt, este posibil. Noi dorim să ducem solia lui Isus Hristos la fiecare ființă de pe această planetă. Acestea sunt câteva dintre inițiative.

De asemenea, aș dori să vă încurajez să acordați o atenție specială calității vieții, creșterii și unității bisericii, pentru că în aceste trei aspecte constă esența învățăturii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Gabriel Dincă

redactor-șef

O problemă cu „Greutate”

„Obezitatea este una dintre cele mai vizibile, dar neglijate probleme de sănătate publică” (OMS – 2003)

„Eli... a murit, căci era un om bătrân și GREU” (1 Sam. 4,18)

70–80–90. Nu, nu vă speriați, nu este acul vitezometrului, ci acul cântarului... Nu este „Atenție, radar!”, ci „Atenție, gabarit depășit!”.

70–80–90 și am ajuns oameni cu „greutate”... la a treia treaptă abia mai gâfâim, iar legarea șireturilor la pantofi devine o performanță demnă de Cartea Recordurilor.

Obezitatea și supragreutatea tind tot mai mult să devină o problemă majoră de sănătate în lume. Specialiștii sunt de părere că obezitatea va deveni în curând principala cauză de îmbolnăvire și deces în lume.¹

Stilul de viață sedentar, schimbarea alimentației tradiționale cu o alimentație de lux, cu exces caloric, disponibilitatea acută a produselor apetisante, bogate în grăsimi, declinul global al activității fizice au contribuit la răspândirea epidemiei obezității.

Problema obezității nu este ceva nou. Hipocrate a fost acela care a observat deja, în Grecia antică, că persoanele obeze cad mai ușor victime morții subite decât celelalte.

Iar astăzi, putem vorbi liniștit de GLOBEZITATE – în lume există 302,1 milioane de obezi², în ultimii 10 ani, frecvența crescând cu 30%. În România, 60,1% din populație are probleme cu greutatea – 25,4% sunt obezi. Situația nu este prea roză nici în cadrul Bisericii A.Z.S. După ultimele date, la noi în țară, 59,6% dintre adventiștii nevegetarieni au probleme cu greutatea, iar la cei vegetarieni această cifră este de 29,2%.³

Etimologia cuvântului obezitate derivă din latinescul „ob-edere” care înseamnă

„așezat la masă”, exprimând cât se poate de fidel etiologia bolii: mâncare + sedentarism.

Dar, de fapt, cine poate fi considerat obez? Sunt mai multe metode de a evalua starea de nutriție prin măsurători antropometrice.

a. Indicele de masă corporală (IMC – BMI în engleză) se calculează astfel:

$$IMC = \frac{\text{Greutatea (Kg)}}{\text{Înălțimea}^2 \text{ (m)}}$$

În funcție de IMC, valorile normale sunt între 19–24,9, peste 25 se poate vorbi de supragreutate, iar peste 30 de obezitate.

b. Măsurarea taliei: valoarea acestei măsurători reflectă cel mai fidel distribuția țesutului adipos. Valorile mai mari de 94 cm la bărbați, și de 80 cm la femei prezintă un risc crescut de boli.

Szentágotai T.
Loránt

Medic de familie

Dincolo de problemele estetice, sociale și profesionale, obezitatea constituie principalul factor de risc pentru foarte multe afecțiuni.

Încă din secolul al XI-lea, Avicenna, în lucrarea *Cannon of Medicine*, descria consecințele obezității: „artere înfundate, greutate a respirației, apoplexie, infertilitate, moarte subită”.

Rata deceselor este mai mare cu 52% la bărbați și cu 62% la femei, la cei cu obezitate, față de cei normoponderali, iar riscul de diabet, cancer, boli cardio-vasculare, hipertensiune arterială crește de 3-5 ori la cei cu obezitate (1,4).

De asemenea, obezitatea scurtează viața omului: numai 60% dintre cei obezi ating vârsta de 60 de ani, iar durata medie de viață la cei obezi este cu 11 ani mai mică decât la cei normoponderali.

Cauzele obezității. Deși se consideră că are o etiologie complexă, multifactorială, astăzi este cât se poate de evidentă etiologia de lux a obezității:

a. „Colonizarea Cola”: 3 pahare de răcoritoare pe zi fac să crească frecvența obezității cu 7,6% ⁵

b. Imperiul „Fast-food”

Mâncând Fast-food de 2 ori pe săptămână, riscul obezității crește cu 50% (American Heart Association).

c. **TV-Mania:** două ore zilnic în fața micului ecran fac să crească riscul de obezitate cu 23%. ⁶

d. **Destresarea prin alcool;** dar alcoolul omoară, prostește și îngrășă (un gr. alcool conține 7 kcal.)

Controlul greutateii corporale (și nu curele de slăbire) cere o abordare realistă a celor doi factori cauzatori principali (vezi etimologia cuvântului): dietoterapie și exercițiul fizic.

1. **Dietoterapia.** Secretul succesului constă nu în a nu mânca, ci în schimbarea surselor de energie. Astăzi, în lumina cunoștințelor științifice, se conturează tot mai mult dieta ideală.

– O dietă bazată pe hidrați de carbon complecși (cereale integrale, pâine neagră, orez maro nedecorticat, produse de panificație din făină integrală), leguminoase, fructe proaspete, zarzavaturi, în locul alimentelor grase și rafinate, eliminarea principalelor surse de grăsimi: carnea, untura, laptele integral, brânzeturile grase.

Citind cele de mai sus, putem foarte ușor să tragem concluzia că alimentația vegetariană este una dintre metodele sănătoase și eficiente în controlul greutateii corporale. În sprijinul acestor afirmații, aș dori să amintim două studii efectuate în cadrul Bisericii Adventiste:

a. În România, IMC la cei vegetarieni a fost de 24,8, iar la cei nevegetarieni de 27,(3) ³

b. În SUA, IMC la cei vegetarieni a fost de 24,2, iar la cei nevegetarieni de 26,5 ⁷

2. **Activitatea fizică.** Orice metodă de control a greutateii corporale, care nu cuprinde în sine și activitate fizică zilnică, va avea rezultate efemere. Mersul pe jos, într-un ritm rapid, zilnic 30-60 de minute, este exercițiul cel mai simplu, cel mai ieftin și cel mai rentabil. O singură oră de mișcare pe zi reduce riscul de obezitate cu 24%. ⁶

Concluzii:

· Slăbirea rapidă, curele de slăbire, de autochinuire, nu valorează prea mult; kilogramele pierdute prea repede vor fi recăștigate de trei ori mai repede.

· Micul dejun să fie masa principală.

· Evitați bombele de calorii (sosurile, maionezele, cremele).

· Mișcare, mișcare, mișcare.

· Alimente cât mai variate, naturale, nerafinate.

· Să nu mâncați nimic între mese, nici în fața televizorului.

· Ultima masă – ușoară – să fie cu cel puțin 5 ore înainte de culcare.

· Renunțați la dulciurile care aduc calorii goale (zahăr rafinat).

Pentru ca succesul să fie total, să nu uitați:

· Schimbați cantitatea și calitatea alimentelor consumate zilnic.

· Creșteți cantitatea și calitatea activității fizice zilnice.

· Cele două reguli de mai sus să devină obiceiuri permanente în viața dumneavoastră.

Și, dacă până acum cele citite nu v-au convins, să amintim următoarele versete în favoarea celor spuse:

Deut. 32,15; „Te-ai îngrășat, te-ai îngroșat și te-ai lățit...”; Geneza 1,29: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și orice pom care are în el rod cu sămânță să fie hrana voastră”; Gen. 1,27: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său”.

BIBLIOGRAFIE

1. 13 Th European Congreas on Obesity, Prague, 26-29 May 2004.

2. B. M. J. 2003, vol. X, nr. 6

3. Szentagotai I., Hancu N., *Influența dietei LOV asupra greutateii corporale*, București, 2003.

4. *New England Medical Journal* 2003, p. 348

5. *Eur. J. Lipid. Sci. Technol.* 106, iunie 2004.

6. *Dieting for 2004.*

7. Fraser C. *Diet, Life Expectancy* – Oxford 2003.

Eu și casa mea...

Prin natura ei, activitatea pastorului solicită – mai mult decât orice altă slujbă – preocupare și interes din partea întregii familii.

Lucrarea lui capătă greutate și este mult mai eficientă, dacă soția și copiii săi participă și se implică în diferitele părți ale lucrării. Biserica are nevoie de modele în slujire. Când familia pastorală trudește pe ogorul Evangheliei, membrii sunt motivați și determinați să procedeze la fel. O astfel de atitudine în slujire va ocroti familia pastorului de multe invective care astăzi sunt aruncate cu vehemență asupra lui, ca persoană și ca întreg corp pastoral. Astăzi, există multe bariere pe care vrăjmașul le-a ridicat în fața familiei pastorului, pentru ca acest „FORT” al slujirii spre mântuire să fie slăbit și fortuit de împrejurările acestei vieți. Propun, pentru o scurtă dezbatere, două aspecte actuale care macină pur și simplu această misiune atât de importantă a pastorului.

Bariere economico-financiare

Spiritul ultimului imperiu care va încheia scena istoriei omenirii acaparează tot mai mult intențiile și idealurile fiecărui om, fie bogat, fie sărac, fie membru al bisericii, fie pastor. Fiecăruia i se oferă posibilitatea de a bea din fântânile crăpate ale materialismului și spiritului lumesc. Nimeni nu este scutit... totuși, cineva trebuie să se împotrivească, să nu fie de acord, să reprezinte o altă variantă, varianta lui Dumnezeu.

Lucrarea Domnului Isus s-a bucurat de cel mai mare succes – dacă o putem aprecia prin aceasta – atunci când a fost realizată de oameni simpli, cu realizări financiare modeste, muncind din greu pentru existență, cu economisiri riguroase, dar cu sufletul credincios și supus lui Dumnezeu. Posibilitățile mijloacelor de lucru ale pastorului de astăzi sunt cu mult mai „destoinice” decât ale înaintașilor – laptop, videoproiector, retroproiector, DVD player și altele. Totuși, lucrarea nu cunoaște o progresie direct proporțională cu instrumentele de care dispune, dimpotrivă... Dacă pionierii bisericii ar fi printre noi, ca și David pe vremuri, ar arunca această armură nepotrivită și ar vesti Evanghelia în așa fel, încât oamenii s-ar pocăi în mare grabă la auzul veștilor cutremurătoare

despre păcat și neprihănire, judecată și revenirea glorioasă a Mântuitorului.

Nu vreau să spun că pastorul trebuie să trateze cu neglijență acest capitol, dar, când investiția timpului, a preocupărilor și altor aspecte ale vieții sunt îndreptate mai mult spre dimensiunea materială decât spre chemarea încredințată, atunci el încalcă legământul slujirii încheiat cu Dumnezeu și biserica Sa. Când Isus a stat față în față cu Iuda, știind că acesta intenționa să ocupe un loc în anturajul Său i-au spus clar: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul” (Matei 8,20).

Iar serva Domnului completează imaginea: „Deși El poseda bogățiile și strălucirea cerului; totuși, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca și noi să fim îmbogățiți prin sărăcia Lui”. (Ellen G. White, *Mărturii speciale pentru predicatori*, pag. 157)

Bariere profesionale

Trăim într-o societate în care solicitarea pentru muncă este maximă. Responsabilitățile dezvoltării umane au fost așezate asupra tuturor, fie bărbați, fie femei și chiar copii.

Într-un context al șomajului, unde rata este din ce în ce mai mare, iar veniturile unei familii sunt realizate doar de tatăl, este destul de dificil să rezisti.

Pastorul se confruntă foarte serios cu aceste probleme: întreținerea familiei, educația copiilor, cerințele societății și altele. Totuși, participarea soției în actul pastoral se simte tot mai imperios necesară. În nici o barcă nu se poate vâsli doar cu o singură vâslă și să se ajungă la liman. Oboseala, stresul, lipsa de timp, confortul și poziția socială aduc un mare prejudiciu lucrării, dacă familia pastorului nu veghează asupra acestor inerente manifestări ale timpului nostru. O împărțire cât mai judicioasă a timpului, a talentelor, a energilor și a dispoziției pentru slujire o va pe așeza pe soția pastorului în poziția pe care o merită ea însăși și biserica.

Nu uitați săgețile Domnului, copii (Ps. 127), prin care nu ucideți, ci dați viață familiilor pe care le vizitați – puteți fi mângâiere, încurajare și părtășie în Domnul.

Cât depre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.

Ionel Unteșu

secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Oltenia

Aleși pentru mântuire

Angel Manuel Rodriguez

director, Institutul
de Cercetare Biblică
al Conferinței
Generale

Cineva a citat Efeseni 1,4, ca să demonstreze că fiecare ființă umană a fost aleasă pentru mântuire în Hristos, înainte de facerea lumii. Chiar acest lucru vrea să spună textul?

Permiteți-mi să citez întregul verset: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui...” (Efeseni 1,4)

Înainte să comentez pe tema biblică a alegerii, e nevoie de o clarificare: adventiștii care cred că fiecare ființă umană a fost aleasă de Dumnezeu pentru mântuire cred și că toți au fost mântuiți la cruce. În mod corect, ei resping ideea că Dumnezeu i-a ales pe unii pentru mântuire, iar pe alții pentru pieire (dubla predestinație). Dar ei nu văd decât două posibilități: ori Dumnezeu i-a ales și i-a mântuit pe toți, ori avem dublă predestinație. Dar acestea nu sunt singurele opțiuni.

1. Context

Înainte de a concluziona că Efeseni 1,4 descrie alegerea întregului neam uman pentru mântuire, ar trebui să examinăm contextul. Avem aici limbaj universal? De exemplu: „toți”, „lumea”?

Tratează Pavel despre alegerea unora și respingerea altora? De notat terminologia pe care el o folosește. El scrie „sfinților”, „credincioșilor în Isus Hristos” (vers. 1), celor care Îl acceptă pe Isus ca Domn. Deci el face referire la credincioși. Când zice „ne-a ales [în Hristos]”, el face referire la experiența pe care credincioșii o au în Hristos, nu la starea păcătoasă a lumii. Evenimentul Hristos va avea un impact universal, pentru că, prin El, Dumnezeu Își propune să unească „toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ”

(vers. 10). Aceasta nu este încă o realitate (deplină), dar o dovadă ar fi unirea dintre iudei și neamuri în cadrul bisericii. (Efeseni 3,6).

2. Cei aleși

În Biblie, alegerea este un act al distingerii dintr-un grup. Spre exemplu, Dumnezeu îl alege pe Israel dintre neamuri (Deuteronom 7,6.7); Îl alege pe Hristos să ne fie Mântuitor (Luca 9,35, versiunea Sinodală: „Și glas s-a făcut din nor, zicând: Acesta este Fiul Meu cel ales, de acesta să ascultați!”, n. tr); Pavel este ales misionar pentru neamuri (Fapte 9,15); Isus este Cel care îi alege pe cei 12 ucenici (Ioan 6,70). În cadrul voii Sale supreme, Dumnezeu îi alege pe indivizi pentru a îndeplini o slujbă specifică (Romani 9,14-24).

Când termenul **alegere** este folosit ca noțiune teologică, el se referă întotdeauna la cei care își pun credința în Hristos, alesul lui Dumnezeu pentru un scop definit. Ar putea să se refere la credincioși ca indivizi (Fapte 1,24) ori la colectivitatea bisericii (Tit 1,1; 1 Petru 1,1), dar niciodată la lume, în general, independent de relația cu Dumnezeu, bazată pe credință. Alegerea este universală doar în sensul că, prin predicarea Evangheliei și prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu, sunt aleși atât iudei, cât și neamuri (1 Tesaloniceni 1,4). Chiar dacă Dumnezeu vrea ca toți să fie mântuiți (1 Timotei 2,4), trebuie să nu uităm că Hristos este cel care a zis: „Mulți chemați, puțini aleși.” (Matei 22,14). Aleșii sunt cei care acceptă chemarea.

3. Alegerea pretemporală în Hristos

Pavel zice: „În El [Hristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii...” (Efeseni 1,4).

Pasajul spune în primul rând că alegerea este fondată în Înșuși Dumnezeu, fără vreo intervenție din partea noastră. Această decizie a fost luată înainte ca noi să existăm, pentru că s-a petrecut înainte de întemeierea lumii.

În al doilea rând, siguranța alegerii noastre este exprimată prin folosirea verbului la trecut: „ne-a ales”. Planul lui Dumnezeu nu este șovăielnic, ci sigur.

În al treilea rând, scopul lui Dumnezeu și voința Lui suverană au făcut ca să fim rânduiți mai dinainte (predestinați) doar în Hristos sau, cum am spune, alegerea noastră este o realitate prin și în unirea cu Hristos. El este Persoana care ne-a ales, și această alegere este taina lucrării lui Dumnezeu pentru noi, prin Fiul Său.

În al patrulea rând, alegerea nu este un eveniment abstract neîncadrat în istorie. El a avut loc prin Cel Întrupat, în Hristos, și se manifestă printr-o viață sfântă și fără pată. De fapt, alegerea nu este una pentru mântuire, ci pentru o viață sfântă. (Efeseni 1,4 ... ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui ...) Una nu poate fi despărțită de cealaltă fără a jefui de semnificație și de esență alegerea.

În al cincilea rând, nimic din text nu face referire la dubla predestinare ori la alegerea pretemporală a întregului neam uman. Pavel îi asigură pe credincioși că alegerea lor este bazată pe hotărârea de nepătruns a lui Dumnezeu, prin Hristos. Aici nu este examinată legătura dintre voința liberă și alegere. El subliniază acțiunea anterioară a lui Dumnezeu în favoarea noastră.

• Acolo unde nu a fost făcută nici o specificare, textele Biblice au fost preluate din versiunea Cornilescu.
Traducere de Marius Necula

Români în Australia

Din perspectivă europeană, Australia pare a fi situată pe o altă planetă. Și, într-un fel, este. Cadrul natural, mentalitățile, sistemul social și stilul de viață creează o realitate inconfundabilă.

Adventismul australian, modelat încă de la începuturi de personalitatea și lucrarea lui Ellen White, are un loc distinct în contextul internațional. De un secol, lideri importanți ai bisericii, între care legendarul Arthur Daniells, provin din Australia, la fel ca și mulți misionari, profesori, specialiști în mass-media și în creșterea bisericii. Fabrica de produse dietetice „Sanitarium” reprezintă, de departe, cea mai reușită întreprindere adventistă în domeniu, lider incontestabil pe piața regională.

Nu este de mirare că, dintre adventiștii români aflați în căutarea unui cămin mai favorabil pentru dezvoltarea lor umană și spirituală, câteva sute au făcut această lungă călătorie și se află acum în Australia. O parte dintre aceștia s-au regrupat în cele două biserici românești: Melbourne și Sherwood-Brisbane.

„Biserica română din Melbourne a fost înființată imediat după sosirea mea ca pastor”, scrie fratele Paul Boeru, pastorul bisericii. „În 1992, grupul existent de români a fost recunoscut ca atare, iar în aprilie 1993, a devenit biserică. Numărul de membri a fluctuat de-a lungul anilor, dar în momentul când vă scriu avem 40 de membri în registrul bisericii. Alte 20 de persoane o frecventează aproape regulat (de obicei sâmbăta după-amiază). Avem, de asemenea, 2-3 vizitatori în fiecare Sabat.”

Care este mediul în care trăiesc și își manifestă aceștia credința? „Sunt aproximativ 4.500 de români în Melbourne, răspândiți în diverse suburbii. Când spunem Melbourne, ne referim la o zonă metropolitană, cu o întindere de cca. 120 km de la un capăt la celălalt. Biserica noastră a susținut 6 campanii de evanghelizare în rândul diverselor grupe de români din Melbourne, dar rezultatele acestor campanii sunt mai degrabă descurajatoare. Cu toate că mesajul a fost primit (la un moment dat, 20 de români se hotărâseră să se despartă de bisericile lor și să păstreze Sabatul în casele lor), opoziția față de adevăr a fost foarte intensă. S-a ajuns până acolo, încât pastori ai celorlalte biserici neoprotestante s-au unit să se roage ca 'să-l ia Dumnezeu pe Boeru din fața lucrării'. Eu nu cred că rugăciunile lor au avut efect, deoarece, la Marea Strigare, mulți dintre cei ce au auzit Evanghelia acum sper să ia hotărâre pentru adevărul advent atât de minunat. Astfel se face că, în decursul anilor, numărul botezurilor din afară a fost relativ mic.

Prin harul lui Dumnezeu, de-a lungul acestor ani, în Melbourne, s-au botezat peste 20 de persoane.”

Timp de opt ani, biserica avusese serviciile divine într-o sală închiriată, în ultimul timp strângându-se fonduri pentru un eventual locaș de închinare. Și, într-adevăr, prin sacrificiul fraților, s-a realizat o sală de cult foarte frumoasă.

Adrian Bocăneanu
președinte,
Uniunea Română

Biserica din Melbourne

Nu este o clădire nouă, dar a fost nevoie de o renovare majoră, ca să arate și să funcționeze ca un locaș de închinare. În Sabatul din 10 mai 2003, a avut loc dedicarea noii biserici.

Așezată pe o proprietate de două hectare, înfrumusețată de eucalipti maiestuoși, biserica este așezată în periferia estică a orașului, oferind membrilor noștri multe avantaje. Este o proprietate frumoasă, despre care fratele Paul Boeru spune: „O considerăm un dar special de la Dumnezeu”.

„Din nefericire”, spune fr. Paul Boeru, „ea nu este plasată în mijlocul unei populații predominante românești (dacă există vreo suburbie de genul acesta în Melbourne). Dar pentru cei ce doresc să petreacă Sabatul împreună cu noi, ea oferă cazare cu toate facilitățile necesare. Mulți folosesc aceste privilegii, venind de vineri seara și rămânând acolo până duminică seara (ca un fel de ieșire la sfârșit de săptămână).”

Unii adventiști români își desfășoară viața spirituală în biserici de limbă engleză din zonă, unde sunt, de asemenea, foarte activi. Astfel, sora Oana Lariss, fosta Stoica, care a lucrat pentru un timp ca secretară la Uniune, cu peste 20 de ani în urmă, a organizat o seară specială pentru familie, cu o cină de părtășie. Programul a fost organizat la nivel înalt și a atras cca. 50 de familii, dintre care multe din afara bisericii.

Brisbane

Cealaltă biserică română organizată se află la Sherwood-Brisbane. Înființată de primul ei pastor, fr. Ștefan Radu, aceasta a mai fost păstorită de frații Ion Acsinte și Liviu Manea, având în prezent un pastor local, ajutat voluntar de fr. Emanuel Pițurlea, pastor în Conferința Moldova până la plecarea sa, cu doi ani în urmă.

Având 45 de membri, dar adunând la serviciile divine între 50 și 80 de persoane, viața bisericii este bogată și energică. Serviciile divine sunt înviorate de cor și instrumente. Fratele Pițurlea a condus două programe de evanghelizare, în anul 2003 și în primăvara lui 2004, ultimul într-o sală publică. S-au dezvoltat relații apropiate cu alte confesiuni. Se pregătesc emisiuni de radio, care se transmit 45 de minute pe săptămână, pe un post asigurat de guvernul local. În ciuda numărului relativ mic de membri, s-au realizat numeroase proiecte de sprijin financiar pentru activități din România și din alte țări.

Biserica s-a făcut remarcată în Conferința South Queensland, din care face parte, clasându-se pe primul loc în colectarea de fonduri de la populație pentru proiecte ADRA. Chiar la sfârșitul de săptămână pe care l-am petrecut în Brisbane, un grup de surori și de frați erau prinși în febra acestei colecte, având o țință foarte ambițioasă.

Membrii, copiii și prietenii bisericii din Brisbane petrec adesea împreună ziua de duminică, având ieșiri în natură și vizitând zone turistice care abundă în zonă.

Zona Sydney

Fără să fie organizați ca biserică, alți credincioși români au o identitate distinctă în Sydney, în special cei care participă la comunitatea Auburn, unde unul dintre prezbiteri este român (fr. Copăceanu). Acești credincioși români fac parte din grupul cel mai activ și misionar al bisericii.

O altă grupare de adventiști români se află în apropierea colegiului Avondale, Coorabong – cca. 80 de km de Sydney. Aceștia au privilegiul să locuiască în apropierea locurilor istorice ale adventismului australian, binecuvântate cu prezența lui Ellen White (1891–1900).

Câțiva pastori de origine română lucrează acum în biserici de limbă engleză, cum sunt frații Liviu Manea și Mihai Mohanu, care au lucrat și în România, fr. Gabriel Onțanu, care a studiat în România și fr. Nicu Dumbravă, care a studiat la Avondale. În acest moment, la Avondale, studiază mai mulți tineri ai familiilor românești din Australia.

Caracterizată printr-o căldură afectuoasă și un dor evident după țara de origine, adventiștii români din Australia se roagă și lucrează ca să fie credincioși adevărului și activi pentru misiune.

Membrii, copiii și prietenii bisericii din Brisbane

Cântecul Rainei

– Du-te și joacă-te în altă parte, spuse Elena printre dinți.

– Da, du-te și joacă-te cu Andreea, adăugă și Diana, ca un ecou.

Eram uimită. Ele erau cele mai bune prietene ale mele încă din grădiniță. Cum puteau vorbi așa cu mine?

Andreea se înscrisese cu o zi în urmă la școala noastră, iar doamna Anghel, învățătoarea noastră, mă rugase să-i prezint școala. Am prezentat-o pe Andreea și celor din clasa a treia. Unii dintre ei au fost foarte prietenoși, cu excepția Elenei și a Dianei.

– E urâtă, îmi șoptise Elena la ureche.

După masa de prânz, m-am dus la ele să ne jucăm.

– De ce nu ne mai putem juca așa ca înainte? am întrebat eu, uitându-mă fix la Elena, care era brunetă, și la Diana, care era blondă.

Ele mi-au întors pur și simplu spatele.

– Tu nu vrei decât să fii preferata învățătoarei și să le arăți școala noilor colegi, spuse Diana, în timp ce dădea din cap cu buclele ei blonde.

Apoi Elena a prins-o pe Diana de mână, mi-au întors spatele și au început să alerge spre leagăne.

– Da, dar... am încercat eu să spun, însă ele erau deja departe.

Eram distrusă. Eram considerate „cele trei fete cucuiete” și ne simțeam atât de bine! Îmi venea să alerg după ele și să le conving să ne jucăm împreună. Dar m-am întors și am pornit-o în direcția opusă.

– O, aici erai! s-a auzit o voce veselă.

Era Andreea. În ochii ei verzi se citea o bucurie sinceră.

– Te căutam. Hai să ne jucăm! a sugerat ea.

După pauza de prânz, profesoara noastră de muzică, doamna Stroe, a împărțit rolurile pentru concertul de Crăciun. Noi, toți cei din clasa a treia, eram îngeri. Elena a primit și rolul de a cânta solo: „Colo-ntr-o iese jos!”. Eu și cu Andreea trebuia să cântăm: „Cântă îngerii în cor!” Mi-aș fi dorit să cânt și eu solo măcar o dată...

În acea seară, am luat cartea de imnuri și am învățat versurile de la cântarea Elenei. O știam doar puțin. Ziua următoare, am rugat-o pe o prietenă de-a mamei să mă acompanieze și să mă ajute să învăț versurile. Repetam în fiecare seară. Încuiam ușa și mă prefăceam că mă aflu în fața unui auditoriu numeros. Când Elena a cântat melodia la școală, la repetiții, am cântat-o și eu în minte. Îmi plăcea tare mult.

– Ce faci? Cânti cântecul meu? m-a întrebat ea într-o dimineață, auzind că murmur melodia ei.

– Îmi place tare mult.

– Oricum eu o cânt, a adăugat ea, uitându-se peste umăr.

Era destul de ciudat că o fată precum Elena, căreia nu-i păsa deloc de cei din jur, să fie aleasă să cânte: „Colo-ntr-o iese jos”.

În timpul repetiției de dinaintea concertului, am observat că Elena era îmbujorată și nu arăta prea bine. Profesoara de muzică era îngrijorată. Era epidemie de gripă și amigdalită și aproape toți am fost bolnavi, dar nu și Elena.

– Raina, m-a strigat profesoara dimineața următoare, poți să vii puțin?

M-a dus în cabinetul de muzică și s-a așezat la pian.

– Deseară e concertul, iar pe Elena o doare atât de rău gâtul, încât nici nu poate vorbi, a spus ea.

– O, nu! am exclamat eu. Și ce o să faci cu rolul ei?

Ignorând întrebarea mea, a continuat:

– Am văzut că o ascultai cu atenție.

Cunoști acea cântare?

– Da, am răspuns eu. De fapt, am cântat-o de mai multe ori acasă.

Și doamna Stroe a început să cânte la pian, spunându-mi:

– Cântă!

Și am cântat.

– Buuun, vrei să-l cânti și deseară, la concert?

Am mai exersat de câteva ori și m-am decis să le fac o surpriză părinților mei. După concert, noua mea prietenă, Andreea, m-a îmbrățișat și mi-a spus:

– Ai cântat nemaipomenit!

Fratele meu Ruben le spusese deja părinților că Elena era bolnavă și că a trebuit să o înlocuiesc în ultimul moment. Împingându-mă, în joacă, el a spus:

– Ai fost omul zilei, adicăaaa al serii...

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

– E dureros să-ți pierzi prietenii. Cum crezi că S-a simțit Isus când a fost părăsit de cei mai buni prieteni?

– Vorbiți despre prietenie. Roagă-l pe unul dintre părinți să povestească o situație în care și-a pierdut un prieten. Întrebați-l cum s-a simțit?

Traducere de Delia Buciuman

Știri

Oferta de publicații a Casei de Editură „Viață și Sănătate”

Casa de Editură „Viață și Sănătate” vă face cunoscută oferta de prețuri pentru publicațiile periodice din anul 2005 și vă amintește că termenul limită pentru trimiterea comenzilor pentru abonații din țară este 1 octombrie 2004. Abonamentele se trimit prin responsabilitate cu literatura din comunități.

Prețurile sunt următoarele:

- Studii biblice majori – 130.000 lei
- Studii biblice instructori – 180.000 lei
- Comentarii EGW – 100.000 lei
- Studii biblice Tineret – 130.000 lei
- Companioni – 130.000 lei
- Instructori companioni – 65.000 lei
- Juniori – 100.000 lei
- Instructori juniori – 80.000 lei
- Primară – 100.000 lei
- Grădiniță – 100.000 lei
- Primii pași – 100.000 lei

Pentru membrii din străinătate, care doresc să se aboneze, oferta de publicații periodice pentru anul 2005 este următoarea:

- Studii biblice majori – 10 Euro
- Studii biblice instructori – 12 Euro
- Comentarii EGW – 12 Euro

- Studii biblice Tineret – 10 Euro
- Companioni – 10 Euro
- Instructori companioni – 8 Euro
- Juniori – 10 Euro
- Instructori juniori – 8 Euro
- Primară – 10 Euro
- Grădiniță – 10 Euro
- Primii pași – 10 Euro

Termenul limită pentru trimiterea comenzilor din străinătate este 1 noiembrie 2004. Atât în țară cât și în străinătate prețurile includ și taxele poștale.

Festivalul Copiilor Predicatori – Dobrogea

În Sabatul din 25 septembrie 2004, comunitatea Corbu din județul Constanța a fost gazda unui eveniment cu totul deosebit: prima ediție a proiectului „Copiii Predicatori”, care a avut ca moto: „Iubește-i ca pe tine însuși”. Evenimentul a fost atât de dorit, încât sala bisericii a fost plină de oameni veniți să-i asculte pe cei 43 de copii predicatori.

După cele cinci ore de predici, festivalul s-a încheiat cu înmânarea diplomelor de participare.

Proiectul, care este o premieră în Dobrogea, a concentrat patru districte: Năvodari, Viile Noi, Vadu și Mangalia. Pentru că proiectul va avea patru ediții, câte una pe trimestru, fiecare dintre cele patru districte îl va putea găzdui. Cei implicați în acest proiect așteaptă rezultatele și cred că ele se vor vedea în biserica noastră de mâine.

George Pârlitu / AARC Muntenia

Întâlnirea Asociației Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință

Asociația Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință Îi aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea, credincioșia și purtarea Sa de grijă pentru încă un an de har, bogat în binecuvântări. Constituind o mică parte din familia adventă, dorim să ne îndeplinim rolul în cadrul chemării la mântuire și la slujire. În acest scop, ne vom bucura, în toamna aceasta, de ospitalitatea bisericii din Galați, str. Grădina Veche, nr. 13. Întâlnirea va avea loc pe data de 6 noiembrie a.c.

La odată

Crișan Deliu-Ioan

S-a născut pe 4 mai 1955, la Macea, jud. Arad, în familia lui Ioan și Elena Crișan, fiind singurul lor copil. Viața i-a fost marcată de adventismul pregnant, primit în familie și în biserică.

După terminarea liceului de la Vinga, urmează cursurile Seminarului Teologic Adventist și, după absolvire, în 1986, primește districtul Caransebeș. În același an, se căsătorește cu Mihaela Ciucă. În familia lui se nasc Mădălina și Alexandra, care împărtășesc bucuriile lucrului pentru cauza lui Dumnezeu și în districtele Lugoj și Deva.

Din 1996, se stabilește la Galați, unde devine notar public. Numeroasele lui planuri de viitor i-au fost oprite prea brusc, în seara zilei de 13 mai 2004, prin trecerea la odihnă, în condiții în care nimeni nu se aștepta. Serviciul divin funebru din Galați a strâns laolaltă întreaga suflare adventă, înmărmurită și îndurerată de moartea sa prematură. Trupul lui neînsuflit a fost depus la locul de odihnă temporară, din Arad, cu speranța reîntâlnirii cu cei dragi, la revenirea Domnului Hristos.

Octavia Mateescu

În ziua de 5 iunie 1932, Octavia a văzut lumina zilei în familia prezbiterului Zamfirache Dumitrescu din comunitatea Cioara-Doicești (Bărăganul), județul Brăila. După studiile elementare și liceale, Octavia face și cursurile Școlii Sanitare din București, apoi lucrează ca asistentă de laborator în Institutul Oncologic din București.

În anul 1957, se căsătorește cu pastorul Ioan George Mateescu și Domnul o binecuvântează cu doi copii: Cristian și Anca.

Alături de soț, ca soție și mamă devotată și credincioasă, se atașază cu toată inima bisericii și lucrării lui Dumnezeu timp de 25 de ani, în România.

În anul 1982, datorită unor condiții potrivnice, emigrează împreună cu toată familia în New York City, unde lucrează împreună cu soțul, în cadrul celor două restaurante vegetariene adventiste, timp de opt ani. Se mută apoi în statul Colorado.

În urma unei boli necruțătoare, în seara zilei de 17 iunie 2003, adoarme în Domnul până în dimineața cea fericită a învierii.

Fără lucru

**Adrian
Bocăneanu**
*președinte,
Uniunea Română*

Una dintre cele mai cunoscute pilde rostite de Isus, parabola lucrătorilor viei, ne ajută să pătrundem într-o societate aparte, a celor pe care astăzi îi numim șomeri. Înainte de a transmite un mesaj misionar, această parabolă reflectă o realitate socială. Discuțiile succesive cu grupele de oameni care pierd o parte mai mică sau mai mare a zilei de muncă, pentru că nu au fost angajați de nimeni, ating o coardă sensibilă în sufletul a milioane de bărbați și de femei care nu au avut niciodată un serviciu sau care au avut unul și l-au pierdut.

Șomajul este un rău structural al societății moderne și reprezintă una dintre cele mai dificile caracteristici ale prelungitei perioade de tranziție în care ne aflăm. Pe lângă dispariția multor locuri de muncă și ritmul prea lent al investițiilor, sunt alte două situații care agravează problema șomajului. Prima este insuficiența calificărilor a celor care caută un serviciu. Bursa locurilor de muncă afișează permanent multe poziții, de la meseriași la specialiști, care nu se ocupă din această cauză. Neglijarea formării unei calificări solide și dificultatea reorientării îi mențin pe mulți în șomaj. A doua situație este lipsa de interes a multor șomeri pentru servicii care nu sunt plătite așa cum s-ar aștepta. Mai ales printre tineri, există mentalitatea că pentru un salariu mai mic nu merită să muncești. Un salariu mic este însă mai mult decât nimic și un serviciu slab plătit acum poate să devină puntea spre unul bine plătit mâine. Atracția locurilor de muncă din străinătate face, de asemenea, ca posibilitățile interne să nu fie privite cu interes.

Dar dincolo de fenomene macrosociale și statistici, fiecare persoană fără lucru este o ființă umană care parcurge o experiență care poate fi foarte umilitoare, traumatizantă și dureroasă. Relațiile cu sine, cu familia, cu societatea și cu Dumnezeu sunt modificate. Caracterul este influențat. În parabolă, cei mai mulți dintre lucrătorii angajați în vie au dat la iveală, în final,

trăsături de caracter neplăcute. Istoriisrea se încheie atunci când proprietarul îi confruntă cu destulă severitate. Oare spiritul de nemulțumire, inconsecvența, amestecul în administrarea viei și lipsa respectului față de stăpânul generos au fost o consecință a șomajului sau ar fi putut să fie și cauza pentru care nu găseau de lucru? Este greu de imaginat că proprietarul viei a fost nerăbdător să îi ia la lucru și a doua zi pe acești muncitori greu de împăcat!

Cum răspundem la criza șomajului?

Pe plan personal, fiecare dintre noi ar trebui să se pregătească pentru eventualitatea pierderii locului de muncă. Este vorba chiar de identitatea noastră. Să încetăm să ne definim sau să ne recomandăm din perspectiva serviciului. Identitatea noastră primă este aceea de copii ai lui Dumnezeu. Aceasta este o calitate de care nimeni nu ne poate deposeda. Să fim alerti la tendințele de pe piața muncii și să învățăm mereu, să ne ridicăm nivelul de competență, să fim pregătiți pentru schimbările care pot apărea. În sfârșit, să urmăm exemplul lui Iosif, care a organizat strângerea de rezerve în anii buni. În timp ce ne bazăm pe Dumnezeu, suntem răspunzători să judecăm cu discernământ și să acționăm inteligent și curajos.

Domnul Hristos a ilustrat într-o parabolă modul în care un angajat s-a pregătit pentru pierderea iminentă a slujbei – chiar dacă mesajul principal era de natură pur spirituală (pilda ispravnicului necredincios). Pornind de la o asemenea parabolă, aplicațiile pot cuprinde, în secundar, și nevoia unei pregătiri continue pentru situații dificile. Cărțile Proverbe și Eclesiast sunt pline de învățături practice privitoare la valoarea muncii harnice și iscusite, chiar în condiții puțin promițătoare: „Cine se uită după vânt, nu va semăna, și cine se uită după nori, nu va secera. Dimineața seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să îți se odihnească” (Ecl.11,4.5).

Cum îi ajutăm pe ceilalți?

Exemplul nostru de curaj, inițiativă, responsabilitate și optimism îi va influența și pe alții ca să fie proactivi și energici. În același fel, modul demn și bazat pe credință, în care un creștin parcurge propria criză a șomajului, este un exemplu important și necesar.

Ce altceva putem face? Nu puțini dintre cei fără lucru ajung repede la sărăcie, boală și crize în familie. Acesta este un timp în care este nevoie mai întâi de sprijin și de ajutor practic. Un tată poate să ajungă incapabil să mai poarte de grijă copiilor și familiei sale. Un ajutor dat în acest moment dificil, până la recăpătarea controlului de către cel în cauză, este extrem de prețios.

Apoi, este nevoie de sprijin spiritual. Vizitarea pastorală este cu atât mai necesară în aceste situații și are menirea să așeze criza produsă de pierderea serviciului în contextul credinței, rugăciunii și misiunii. Biserica participă astfel la viața reală a credincioșilor. Mulți dintre cei care se află în această situație privesc spre munca în străinătate ca fiind singura alternativă, ceea ce uneori este adevărat, dar de multe ori nu. O nouă calificare, mutarea dintr-un oraș în care viața este foarte scumpă într-o zonă agricolă, unde familia își poate asigura hrana dintr-o grădină proprie, folosirea diferitelor forme de sprijin guvernamental și nonguvernamental pentru deschiderea de mici întreprinderi reprezintă câteva opțiuni reale. Iar cei care decid totuși să plece pentru a munci în străinătate trebuie să fie pregătiți pentru realitățile pe care le vor întâlni.

Un capitol întreg din cartea *Divina Vindecare* (pag. 165–182) este dedicat acțiunii creștinilor în favoarea celor fără serviciu. În curând, va apărea o nouă carte scrisă de Ellen White pentru a educa și îndruma biserica în servirea celor în nevoie.

Un aspect dureros

Nu puțini dintre membrii noștri, care au înființat firme în ultimii ani, au fost inspirați și de dorința de a oferi locuri de muncă pentru credincioși. Totuși, lucrurile nu au mers așa cum s-a sperat. De ce nu pot frații să fie angajații fraților lor? Cauzele pot să difere de la caz la caz, dar adesea sunt probleme de etică a muncii. Relațiile de muncă, deși bazate pe aceleași principii și pe poruncile lui Dumnezeu, nu sunt identice cu relațiile frățești după care se desfășoară viața bisericii. Participarea la viața comunității și supunerea față de conducătorii aleși sunt voluntare, benevole. Când se discută chestiuni privitoare la viața bisericii, toți sunt egali și dispun de un singur vot. Dar patronul și angajații unei firme nu au aceeași putere de decizie. Legile și regulamentele după care funcționează o firmă nu se pot negocia și modifica, ca să se potrivească intereselor subiective ale fiecăruia. Sfaturile inspirate din Coloseni 3,22–25 și 4,1 trebuie să fie ascultate și de angajatori, și de angajați.

Documente creștine vechi cuprind îndemnuri ca bisericile să asigure locuri de muncă pentru noii angajați. Probabil că, la dimensiunile de astăzi, este greu pentru biserică să se angajeze în direcția aceasta, dar sunt membri ai bisericii care au această preocupare și alții se pregătesc pentru acțiuni importante în viitor. Citiți un scurt interviu cu fr. Silviu Szentesi, profesor universitar la Arad și rectorul Institutului Teologic Adventist de la Cernica, despre experiența dobândită în domeniul plasării forței de muncă.

Este privilegiul nostru ca, aplicând principiile credinței în toate aspectele vieții, să îl reprezentăm pe Dumnezeu și să îmbunătățim viața societății, pregătind lumea pentru o întâlnire salvatoare cu Mântuitorul:

„Vor zidi case, și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. ... Nu vor munci degeaba ... căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei. Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde, înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!” (Isaia 65,21–24).

Dragă frate Szentesi, v-aș ruga mult să aveți amabilitatea să răspundeți, pe scurt, la aceste întrebări:

Ce observații importante aveți de făcut în legătură cu Centrul de Informare și Mediere a Muncii, pe care l-ați condus?

S.S. Mă voi opri la observațiile pe care le-am făcut în legătură cu credincioșii adventiști. În primul rând, oamenii nu știu să-și caute un loc de muncă și, de foarte multe ori, încearcă să forțeze angajarea, apelând la sistemul de relații sau nu au calificarea pentru a obține locul de muncă pe care îl doresc. În cazul în care li se oferă un loc de muncă, la primul obstacol renunță, nu sunt mulțumiți de retribuție și nu au răbdare să-și construiască o carieră.

Cum se poate pregăti un creștin, ca să facă față condițiilor dificile de pe piața muncii?

S.S. Un creștin trebuie să fie bine informat, să tindă spre excelență în profesia lui, să fie competent și să încerce să devină și mai competent. La ora actuală, se pune mare accent pe calificările adiționale (operare PC, limbă străină, permis de conducere, abilități de comunicare).

Ce poate face acum cineva care și-a pierdut locul de muncă?

S.S. Nu există o soluție comună, dar pot să dau unele sugestii: în primul rând, l-aș sfătui să se cunoască, să-și descopere abilitățile și să rămână în România. Dacă are spirit întreprinzător își poate construi o afacere. Sunt posibilități extraordinare în agricultură și în construcții. Dacă nu poate să facă acest lucru, să nu se autocompătimească, ci să insiste în căutarea unui loc de muncă, chiar dacă pe moment nu îi oferă satisfacție deplină.

Există valori pentru care merită să trăiești!
Există reviste pe care **merită** să le citești!

Numai în **Curierul Adventist** veți găsi:

- Mesaje spirituale pentru așteptătorii revenirii lui Hristos
- Știri și reportaje din viața bisericii
- Experiențe și interviuri
- Teologie
- Sănătate
- Tendențe ale vremurilor noastre, examinate în lumina Bibliei

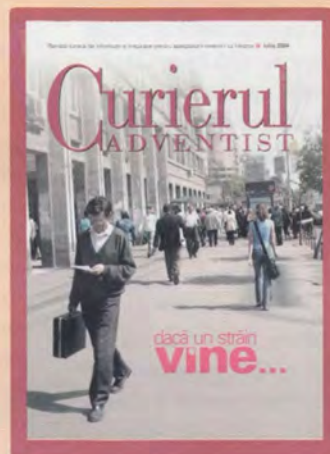
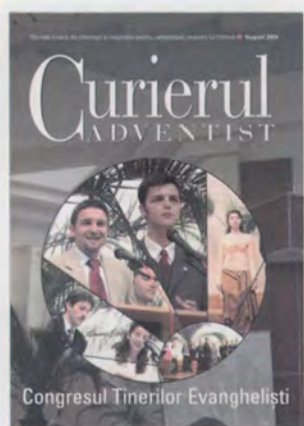
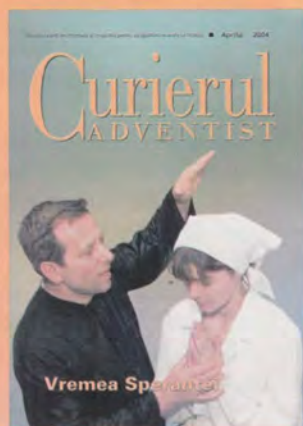
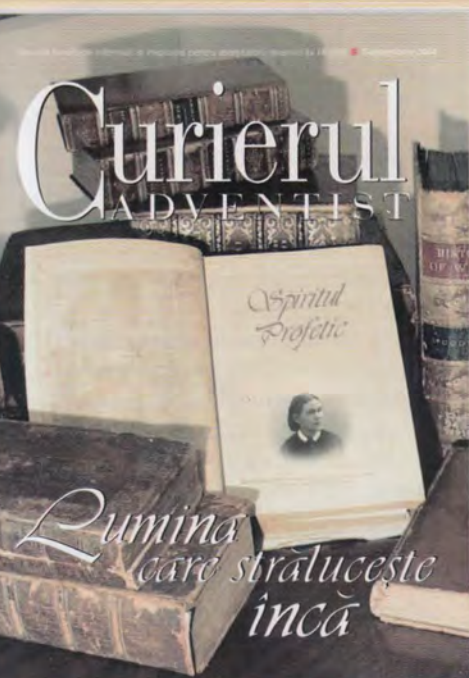
ACUM ACELAȘI CONȚINUT
ÎN DOUĂ VARIANTE DE ABONAMENT:

210.000
lei/an

Revista realizată
pe hârtie off-set

310.000
lei/an

Revista realizată
pe hârtie cretată

Contactați acum responsabilul cu literatura din comunitatea dumneavoastră,
pentru a vă asigura un abonament la *Curierul Adventist* pentru anul 2005.
Posibilitatea de a face abonament este: 1 noiembrie – 1 decembrie 2004.